

DUHUL SFÂNT

care locuiește în noi

(2 Timotei 1.14)

INTRODUCERE

Ne bucurăm de *dragostea lui Dumnezeu* care a trimis pe Fiul Său în lume (1 Ioan 4.9), dar și de *dragostea Fiului care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi* (Efeseni 5.25). *Însă ne gândim așa de puțin la dragostea Duhului* (Romani 15.30), fără de care nu putem avea bucuria cerească și nici o adevărată cunoștiință de Dumnezeu (1 Corinteni 2.9-13). Când Domnul era să plece de la ai Săi, El a îndreptat privirile ucenicilor asupra Duhului Sfânt. În aceasta noi vedem un îndemn minunat de a cerceta și a cunoaște ce spune Scriptura despre Duhul Sfânt care locuiește în noi (2 Timotei 1.14).

PERSOANA DUHULUI SFÂNT

Duhul Sfânt este într-adevăr O PERSOANĂ așa după cum sunt Tatăl și Fiul. Și El este cu adevărat Dumnezeu. Petru putea spune lui Anania: „...Pentru ce ți-a umplut satan inima ca să minți pe Duhul Sfânt?...N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu“ (Faptele Apostolilor 5.3-4). Și totuși Duhul Sfânt se deosebește de Tatăl și de Fiul.

De exemplu, la instituirea botezului spune: „...și botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“ (Matei 28.19). Când spun că Duhul Sfânt este o Persoană, exprim prin aceasta, că El nu este numai o influență, sau numai o putere care vine de la Dumnezeu și prin care noi într-o anumită măsură suntem influențați și conduși, ci El, Duhul Sfânt este cu adevărat o Persoană, care hotărește, conduce, vorbește și se întristează (Ioan 16.13-14), ori o influență nu vorbește, nu ascultă și nu se întristează.

În Faptele Apostolilor 13 găsim scris că pe când slujeau și posteau Duhul Sfânt le-a spus: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat“. Desigur că la rândul Său, Duhul Sfânt exercită o mare influență, însă El este mai mult decât o influență. El este o Persoană adevărată care *lucrează* și care *împarte* fiecăruia darurile Sale după *cum voiește* (1 Corinteni 12.11). Aceste lucrări nu le poate face o influență, ci o ființă vie care are voință și putere. Când Scriptura vorbește de Duhul Sfânt, întrebuițează și pronumele personal „EL“, pronume care nu poate fi întrebuițat pentru o influență.

Despre venirea Fiului pe pământ citim: „Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi“. Însă nu este spus aceleași cuvinte despre Duhul Sfânt. El nu a venit în trup și în înfățișarea Sa n-a fost găsit ca om, și totuși aici pe pământ, El este o Persoană care lucrează. Fiul, a doua Persoană a Dumnezeirii a fost văzut ca Om. Despre Domnul Isus se putea spune: „ei l-au văzut cu ochii și L-au pipăit cu mâinile“.

Duhul Sfânt locuiește în oamenii care au fost curățiți de păcatele lor prin sângele lui Isus Hristos. În *ei* și *prin ei*, lucrează Duhul Sfânt pe pământ și lumea a priceput că în cei credincioși era un alt Duh. Și ca să înlătore pe Duhul Sfânt din lume, ei au început cu omorârea lui Ștefan, căutând prin aceasta să nimicească locuința Duhului. Ei însă n-au putut omorî pe Duhul Sfânt și nici să-i smulgă ceea ce El poseda (Faptele Apostolilor 7.51, 55, 59). Domnul Isus a spus despre Duhul Sfânt: „El va rămânea cu voi până în veșnicie“.

Mai departe vedem că Duhul Sfânt nu venise sub forma de azi pe pământ, datorită cărui fapt, Domnul Isus spunea ucenicilor Săi: „...vă este mai de folos să Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El...“ (Ioan 16.7-8). S-ar putea spune astfel de cuvinte pentru cineva care nu există? Dar, se pune și întrebarea: „Nu era

Duhul Sfânt pe pământ?“ Noi citim pe prima pagină a Bibliei că Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra apelor. Iar David se ruga: „Nu lua Duhul Tău de la mine!“ etc...

În acel timp, *înainte* de Rusalii, Duhul Sfânt *lucra parțial* din cer pe pământ. Domnul însă avea în vedere ca Duhul Sfânt să se coboare din cer și să locuiască în cei credincioși, construind Adunarea Sa. Între *lucrarea* și *LOCUIREA* Duhului Sfânt este o mare deosebire. Dumnezeu venea la om în Eden, însă nu locuia acolo. În toate timpurile Duhul Sfânt a lucrat pe pământ, însă numai de la Rusalii a locuit El aparte în cei credincioși. Vechiul Testament ne arată că Duhul Sfânt cobora în diferite timpuri și peste unii oameni, ca să-i facă destoinici pentru anumite însărcinări și lucrări. Citim că Duhul Sfânt a venit peste Otniel, peste Ghedeon, peste Iefta (Judecători 3.10; 11.29), peste David, peste Saul și alții. În contrast cu toate acestea, Domnul Isus spune: „El va rămânea și va fi cu voi“. Romanilor, apostolul le spune că „Duhul Sfânt locuiește în ei“ (Romani 8.11). Ce mare deosebire este între aceste mici cuvinte: **peste** și **în**. Aceste cuvinte arată *deosebirea* dintre credincioșii Vechiului și Noului Testament. Luăm ca exemplu pentru aceasta o barcă cu lopoți și una cu motor. O barcă cu lopoți, pentru ca să înainteze, are nevoie de o putere care nu este în ea însăși, ci vine de afară. O barcă cu motor, dimpotrivă, nu are nevoie de o putere din afară, ci pe ea o poartă puterea care este în interiorul ei. Ea poate merge pe vânturi pentru că are o putere în interiorul ei. Așa venea Duhul Sfânt peste oameni din Vechiul Testament: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (2 Petru 1.21), în timp ce credincioșii din timpul harului au primit Duhul Sfânt pe care îl poartă în inimile lor.

Înainte de săvârșirea lucrării de mântuire era cu neputință ca Duhul Sfânt să Se coboare din cer și să-și facă locuință în oameni. Mai întâi trebuia ca Hristos să fie *proslăvit*, așa cum citim în Ioan 7.39: „Căci Duhul Sfânt nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“, și mai târziu Domnul a spus ucenicilor Săi: „Vă este de folos să Mă duc...“ (Ioan 16.7).

Cineva poate spune însă că Duhul Sfânt S-a coborât din cer sub formă de porumbel, venind peste Domnul Isus. Da, Domnul Isus a fost singurul curat peste care a venit Duhul Sfânt și peste care a putut rămânea. Acesta era un semn pentru Ioan Botezătorul, prin care el a putut cunoaște pe Domnul Isus. În Ioan 1.32-33 citim: „Am văzut Duhul pogorându-se din cer ca un porumbel și oprindu-se peste El. Eu nu-l cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt“. Porumbelul găsisese în Domnul Isus un loc de odihnă pentru piciorul său. Acest fapt ne amintește de porumbelul lui Noe din zilele potopului (Geneza 8), care a venit de două ori înapoi în corabie. Scriptura ne spune: „N-a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul“. Însă corbul, pe care l-a trimis Noe nu s-a mai reîntors; el a găsit destule cadavre, care i-au fost o hrană plăcută. Corbul este chipul duhurilor necurate. Nu tot așa a fost cu porumbelul care este chipul curățeniei și al blândeții. El nu a găsit loc de odihnă pe cadavrele celor uciși prin potop, așa cum a găsit corbul. Când porumbelul s-a întors a doua oară, el avea o frunză de măslin în cioc. Aceasta era mărturia unui nou început. A treia oară porumbelul nu s-a mai întors. El a găsit un loc de odihnă pe pământ pe temeiul vieții noi al învierii. Aceasta vrea să ne spună că numai pe baza unei învieri din morți la viață este posibil ca Duhul Sfânt să-și găsească locul unde poate să locuiască.

Deși Duhul Sfânt se mișca de patru mii de ani peste o lume de morți duhovnicește în păcate (Efeseni 2.1) totuși a putut să impresioneze și să înzestreze cu putere și pe cei drepti și pe cei nedrepti. Cum avem pe David ca împărat și prorocii tot așa avem pe Saul ca împărat și pe Balaam ca proroc care a dus poporul în rătăcire, dar în nici unul Duhul Sfânt nu a putut să locuiască. După trecerea acelor patru mii de ani, s-a arătat ceva nou pe pământ. Al doilea Om din cer, a venit pe pământ. El este cel întâi născut din toată zidirea (Coloseni 1.15) care nu a cunoscut păcat. Peste El a putut să se coboare porumbelul și să rămână peste El. El este frunza de măslin care însemnează începutul unei creațiuni noi. El este primul Om într-o lume de păcate și fărădelegi în care a putut să locuiască Duhul Sfânt.

Dar este posibil să mai existe oameni în care să locuiască Duhul Sfânt? Dezlegarea acestui secret constă în prețul cel scump de răscumpărare a sângelui Domnului Isus. Sângele Lui ne curățește de orice păcat (1 Ioan 1.7). Prin jertfa aceasta săvârșită o dată pentru totdeauna suntem făcuți desăvârșiți devenind în acest fel templul Duhului Sfânt. Ce mare este harul lui Dumnezeu! Dacă locuirea Duhului Sfânt ar depinde de credincioșia noastră, atunci de mult L-am fi dat afară, L-am fi înlăturat. *Locuirea Duhului Sfânt în noi NU este rezultatul lucrării noastre, ci este rezultatul lucrării Domnului Isus.* Prezența Duhului Sfânt nu depinde de noi fiindcă suntem credincioși, ci fiindcă Domnul Isus a săvârșit mântuirea noastră și El este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Domnul a putut spune că Duhul Sfânt va rămâne LA noi și ÎN noi până în veșnicie (Ioan 14.16-17). Slăvit să fie Numele Său!

Înainte ca Domnul să plece de la ai Săi, a spus: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“ (Ioan 14.18). Domnul a venit la ucenicii în dimineața învierii și chiar până în ziua revenirii Sale nu suntem orfani. Primul capitol din Faptele Apostolilor ne arată cum a părăsit Domnul pământul, plecând la cer și chiar în capitolul al doilea găsim coborârea din cer a celeilalte Persoane din Dumnezeire, a Duhului Sfânt, ca să rămână și să locuiască în noi. Nu trebuie oare ca aceste adevăruri să umple inima noastră de mulțumire și adorare?

Începând din ziua Rusalilor, *cererile* pentru a primi Duhul Sfânt *nu-și mai au locul.* Asemenea cereri își aveau rostul lor înainte de Rusalii, înainte de coborârea Duhului Sfânt, dar după aceea nu-și mai au sens. Credincioșii, care azi se mai roagă pentru venirea sau coborârea Duhului Sfânt trec peste adevăr și Domnul trebuie să le spună: „Vă rătăciți pentru că nu cunoașteți Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu“. O asemenea cerere este ca și cum un ucenic al Domnului ar fi rugat pe Dumnezeu Tatăl să-L trimită pe Mesia. Ceilalți ucenici ar fi răspuns aceluia: „Nu crezi tu că Domnul care este cu noi este Mesia?“ Când Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său că ne-a dat Duhul Sfânt, ne-a dat ungera (1 Ioan 2), ne-a sigilat și ne-a dat arvuna Duhului în inima noastră (1 Tesaloniceni 4.8; Efeseni 1.13-14), cum putem noi oare să-I mai cerem Duhul, când ar trebui să-I mulțumim pentru ceea ce ne-a dat? Noi nu ne rugăm *pentru* Duhul Sfânt, ci *prin* Duhul Sfânt. În loc de a ne ruga pentru coborârea Duhului, noi mulțumim pentru darul Duhului Său care ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16.13) și ne ajută în slăbiciunile noastre (Romani 8.26).

Putem primi Duhul Sfânt fără să-L cerem?

Să cercetăm ce spune Scriptura în privința aceasta. Apostolul Ioan scrie că nu cei ce se roagă pentru Duhul, ci cei ce cred în Domnul Isus, primesc Duhul. Apostolul Petru a predicat în ziua Rusalilor pocăința și iertarea păcatelor și a adăugat: „și veți primi darul Duhului Sfânt“. Pocăința și iertarea păcatelor trebuie să aibă loc înaintea primirii Duhului Sfânt. Apostolul amintește efesenilor (1.13-14) că după ce au auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia) și după ce au crezut au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt promis. În acest loc apostolul ne arată adevărata ordine a lucrărilor:

- 1) ei au auzit Evanghelia;
- 2) au crezut;
- 3) au primit Duhul Sfânt.

Aceste mărturii apostolice sunt în deplină armonie și cu rânduielele lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Leprosul trebuia să fie mai întâi adus la preot și după aceea să fie stropit cu sânge, și preotul numai după aceea să pună untdelemnul pe cel ce se curățise de lepră (Levitic 14.1-18). Untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt.

Cu toate aceste mărturii clare că Duhul Sfânt îl primim prin credința în Domnul Isus, unii ne prezintă izolat textul din Luca 11.13: „...cu atât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-L cer!“ Suntem bine încredințați că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2 Timotei 3.16; 2 Petru 1.21), căci nici o prorocie din ea nu se tâlcuiește singură (2 Petru 1.20) și deci nu pot fi contraziceri între texte. Legând versetele din Faptele

Apostolilor și cel din Luca 11.13 am putea spune că n-ar fi fost o greșeală ca ucenicii Domnului și ceilalți împreună cu ei să fi pus în rugăciunile lor și ceva privitor la primirea Duhului Sfânt deoarece El încă nu fusese dat.

Domnul Isus a spus însă ucenicilor că EL VA RUGA (nu ei) pe Tatăl să le trimită un Mângâietor. Ei trebuiau doar să *aștepte* acolo făgăduința Domnului (Faptele Apostolilor 1.4). Considerăm că rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt își va avea rostul ei bine definit după răpirea Adunării și împreună cu ea a Duhului Sfânt. Astăzi trăim în timpul harului și mulțumim Tatălui ceresc că în Fiul Său avem totul deplin (Coloseni 2.10) deci și Duhul Sfânt.

DARUL DUHULUI SFÂNT ȘI ÎNTEMEIEREA ADUNĂRII LUI HRISTOS

Darul Duhului Sfânt este răspunsul lui Dumnezeu *la credință și nu la rugăciune*. Atunci nu mai trebuie să ne rugăm? Fără îndoială că ne rugăm însă trebuie să ne rugăm așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu: clar și lămurit. Vameșul, tâlharul de pe cruce, Pavel, Corneliu și alții s-au rugat. Ei căutau mântuirea lor în pocăință și osândire de sine. Pocăința și credința sunt așezate de Dumnezeu împreună și ele nu trebuie despărțite. Când un om începe să creadă în Domnul Isus, atunci *prima lucrare a credinței* nu este bucuria, ci pocăința – schimbarea gândurilor – osândirea de sine. Acest adevăr îl înțelegem la oamenii din Ninive. Scriptura spune: „...Ei au crezut în Dumnezeu“, și prima lucrare a credinței lor a fost că s-au îmbrăcat în saci, au strigat către Dumnezeu și s-au întors de la căile lor rele (Iona 3). Acest lucru pe care l-au făcut oamenii din Ninive, Domnul îl numește pocăință (Matei 12.41). Din cele menționate observăm cât de legate sunt pocăința și credința. Prima lucrare a credinței este pocăința și ea include în sine chemarea Numelui Domnului Isus pentru mântuire. Dacă se ia ușor această primă lucrare a credinței, atunci a doua stă pe genunchi slăbănogiți. Aceste două fețe ale credinței: osândirea de sine și primirea mântuirii arată credința aceluia care primește Duhul Sfânt. În *pocăință*, credința îndreaptă ochii spre sine însuși; în *primirea mântuirii*, credința îndepărtează privirea de la oameni și o îndreaptă spre Hristos. Sufletul care crede în Domnul Isus pe temeiul acestor mărturii primește iertarea păcatelor și Duhul Sfânt. Prin gura tuturor prorocilor, Duhul Sfânt dă mărturie că oricine crede în Domnul Isus va primi iertarea păcatelor prin Numele Său. Când au fost vestite aceste cuvinte în casa lui Corneliu și au fost primite de inimile credincioase, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul (Faptele Apostolilor 10.44). Oricine, pe baza acestor mărturii, dacă crede în Domnul Isus primește iertarea păcatelor.

Probabil cineva va contrazice acest fapt cu Faptele Apostolilor 8 unde găsim că samaritenii au crezut dar n-au primit Duhul Sfânt până ce Petru și Ioan au pus mâinile peste ei. În baza acestui text, unii susțin că Duhul Sfânt se primește numai prin punerea mâinilor. Ca să înțelegem de ce a fost nevoie ca Petru să-și pună mâinile peste ei, este necesar să cercetăm în amănunțime lucrurile. Știm că planul lui Dumnezeu este ca în afara israeliților să includă în Adunarea Sa și pe neamuri (națiuni). Acest plan nu a fost destăinuit încă în vremea aceea oamenilor (Efeseni 3.3-6). În Faptele Apostolilor vedem cum Dumnezeu descoperă treptat planul Său. Înțelegem că Adunarea a luat ființă în ziua Cincizecimii, dar celor din acele zile nu le-a fost cunoscut acest adevăr. Pentru ei Adunarea era cum este o floare neînflorită. Faptele Apostolilor începe cu vestea pocăinței pe teren israelitic. Încă o dată Dumnezeu a lucrat cu poporul Său pe baza răspunderii și a făgăduințelor Sale. Odinioară le-a vorbit părinților prin gura prorocilor Săi (Evrei 1.1); ei însă nu au ascultat de glasul lor și i-au omorât. Dumnezeu le-a trimis pe Fiul Său, dar ei au strigat: „Iată moșteitorul, veniți să-l omorâm...” (Matei 21.33-41). Smochinul care simboliza pe Israel era copt pentru tăiat (Luca 13.6-9). Mijlocirea vierului de a-l lăsa încă un an a fost săvârșită de Domnul Isus pe cruce când S-a rugat: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac“. Dumnezeu a rânduit în Vechiul Testament

ca pentru cei care săvârșesc un omor în neștiință sau fără voie să fie cetăți de scăpare. Pe baza rugăciunii Domnului Isus, Dumnezeu a pus pe Israel în acest loc.

În vestea pocăinței prin apostolul Petru în ziua Cincizecimii a fost încă o dată deschisă ușa harului pentru poporul Israel. Mănat de Duhul Sfânt, Petru s-a atașat rugăciunii Domnului Isus și a propovăduit fraților săi de sânge: „...Fraților știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri...Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu...să vă timită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos“ (Faptele Apostolilor 3.17, 19-20). Dar și ultima încercare a stăpânului pentru smochin a fost în zadar. Prin uciderea lui Ștefan au respins și ultima încercare care a fost făcută prin Duhul Sfânt. Pe bună dreptate Ștefan le spune că ei au omorât pe prorocii prin care le-a vorbit Dumnezeu, la fel au făcut și cu Fiul iar apoi s-au împotrivit Duhului Sfânt. Toate încercările de a salva smochinul au fost în zadar. Acum a rămas ca smochinul să fie tăiat (Luca 13.9). Dar făgăduințele față de Israel ca poporul al lui Dumnezeu au rămas pentru o altă zi când urmașii lui Israel vor striga: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului“ (Matei 23.39). După ce Israel a lepădat ultima chemare la pocăință, Dumnezeu a mers un pas înainte ca să-Și ducă la îndeplinire planul Său cel mareț și tainic. Nu numai din Israel, ci din orice națiune și limbă Dumnezeu dorea să-Și zidească Adunarea Sa. Dintre samariteni și dintre națiuni până în acel moment nu a fost încă nimeni chemat.

Adunarea din Ierusalim era formată, la momentul despre care vorbim, numai din israeliți și din prozeliți iudei. Acum însă sosise ceasul ca zidul care-i despărțea să fie dărâmat pentru ca și samaritenii și cei de la marginile pământului să fie botezați într-un singur Trup de același Duh în oricât de mare număr îi va chema Domnul (Faptele Apostolilor 2.38; Efeseni 2.17).

După uciderea lui Ștefan a venit o mare prigonire peste adunarea din Ierusalim. Dumnezeu a folosit această ocazie ca să trimită pe Filip cu vestea păcii în Samaria. Așa cum a luat ființă adunarea din Ierusalim dintre iudei credincioși, tot așa a luat ființă un cerc de credincioși în Samaria. Cum se vor fi împăcat unii cu alții după ce sute de ani a fost vrăjmășie între ei? Scriptura ne informează că iudeii cu samaritenii nu aveau nici o legătură unii cu alții. Și cu privire la închinare aveau vederi deosebite (Ioan 4.20). Se va menține oare această lipsă de legătură unii cu alții în Adunare?

Prin ce mijloc putea să dispară această lipsă de legătură?

Înțelepciunea lui Dumnezeu a găsit o cale. Când a ajuns vestea că Samaria a primit Cuvântul, adunarea din Ierusalim a trimis pe Petru și pe Ioan ca să vadă ce a făcut Domnul în mijlocul samaritenilor. Ei au constatat că ceea ce era principal lipsea, și anume Duhul Sfânt. Când în Ierusalim s-a vestit: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos și apoi veți primi darul Sfântului Duh“ lucrurile s-au petrecut întocmai. Credincioșii au fost botezați de un singur Duh ca să alcătuiască un singur Trup (1 Corinteni 12.13).

Dar când a primit Samaria Cuvântul și credincioșii au fost botezați, nu s-a coborât Duhul Sfânt peste nici unul din ei și astfel nu erau incluși în același Trup. Domnul a reținut darul Duhului Sfânt la Samaria până când au venit apostolii din Ierusalim ca astfel să se **restabilească PACEA și UNITATEA dorită de Dumnezeu între aceste două cercuri de credincioși**. Ambele părți trebuiau să învețe că Ierusalimul cu templul și Samaria cu muntele Gherazim au ajuns să-și piardă valoarea (Ioan 4.21, 23).

Ceva nou a început din momentul când „închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în Duh și adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl“. Ce au vorbit acești doi apostoli în Samaria, ce lumină a dat Domnul prin vizita acestora, Biblia nu ne spune nimic. Se spune doar că s-au rugat pentru ei și au pus mâinile peste ei și așa au primit Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 8.15, 17). Din această relatare reiese că toată dușmănia și neînțelegerea dintre ei a fost înlăturată și astfel s-a stabilit o unitate deplină între ei. În rugăciunea apostolilor nu a fost altceva decât ca Domnul să-i boteze și pe samriteni cu același Duh și în același Trup (1

Corinteni 12.13) și să se atașeze ca mădulare ale Adunării Sale. UNITATEA dintre Ierusalim și Samaria a fost arătată prin punerea mâinilor. Prin punerea mâinilor Cuvântul arată unitatea și părtașia (și nu o formalitate religioasă) cu acela peste care se pune mâinile. Aceasta o găsim în Vechiul Testament (Levitic 16.21; Numeri 8.10). Numai după ce a fost recunoscută unitatea Legământului celui nou între credincioșii iudei și cei din Samaria, Dumnezeu a răspuns cu darul Duhului Sfânt. Vedem cu claritate cum Domnul în înțelpciunea Sa a reținut darul Duhului Sfânt în Samaria atât timp până când nu au fost înlăturate vrăjmășiile dintre cele două cercuri de oameni.

Din cele arătate rezultă cu claritate că aici era vorba de un caz deosebit în care Duhul Sfânt a fost primit prin punerea mâinilor. Numai într-un singur loc mai găsim scris în Scriptură că Duhul Sfânt a fost primit prin punerea mâinilor. Dacă vrem să facem din Faptele Apostolilor 8 rânduiala sau procedura primirii Duhului Sfânt, atunci am fi în contradicție cu modul cum au primit Duhul Sfânt cei din casa lui Corneliu. Acolo citim: „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul“ (Faptele Apostolilor 10.44). În Faptele Apostolilor 8 vedem cum Dumnezeu a dărâmat zidurile de despărțire și îngrădirile lor întrupând pe *samariteni* în Adunarea Lui. În Faptele Apostolilor 10 găsim ultima dărâmare a zidului de despărțire și acolo Dumnezeu a întrupat pe *păgâni* în același Trup. În toate aceste lucrări întâlnim pe Petru ca o unealtă întrebuițată de Domnul. Cât de puțin a înțeles Petru că a sosit ceasul când zidul de despărțire dintre iudei și neamuri să fie dărâmat și cât de greu era pentru el să se acomodeze noului plan al lui Dumnezeu o găsim scris în Faptele Apostolilor 10.9-16 când de trei ori a trebuit să se repete același adevăr: „Ceea ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat“. Ceea ce a unit Dumnezeu în acea față de masă, Petru nu ar fi putut niciodată să unească.

Planul lui Dumnezeu a fost ca dintre iudei și neamuri să fie alcătuită Adunarea Lui, fapt ce a fost cu totul împotriva gândurilor lui Petru ca iudeu. Dar să ne transpunem în sentimentul lui Petru când a primit lumină și a strigat plin de uimire: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și trăiește în neprihănire este primit de El... Atunci Petru a zis: Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?“ (versetele 34-35 și 44-47). Când au auzit credincioșii din Ierusalim că Petru a intrat la neamuri, a fost muștrat. Dar când Petru le-a istorisit cele petrecute s-au liniștit și au recunoscut că Dumnezeu a dat și neamurilor pocăința pentru viața veșnică (Faptele Apostolilor 11.1-18).

Dumnezeu însuși a dărâmat ultimul zid care era între Israel și națiuni ajungându-se la ultima treaptă ca Adunarea să se poată dezvolta. Și cei dintre neamuri erau de acum înainte împreună moștenitori ca să alcătuiască un singur Trup (Efeseni 3.6). Adunarea astfel formată din israeliți, samariteni și neamuri a purtat un singur caracter pe care avea să-l mențină de acum înainte. Și acest caracter a fost și-l vedem în continuare ca o temelie în epistolele lui Pavel, mai ales cei dintre neamuri au primit Duhul Sfânt *pe baza credinței fără să mai fie nevoie de punerea mâinilor*. Prin credința în jertfa Domnului Isus, credincioșii *sunt pecetluiți* cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării (Efeseni 1.13). Galatenilor, apostolul Pavel le aduce aminte și îi întreabă: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin ASCULTAREA CREDINȚEI?“ (Galateni 3.5).

Mai avem un caz în Scriptură unde apostolul Pavel a pus mâinile peste unii credincioși ca să primească Duhul Sfânt, și anume Faptele Apostolilor 19. Pe baza acestui caz, unii susțin că pentru a primi Duhul Sfânt este nevoie de punerea mâinilor. Dar dacă cercetăm acest caz în lumina dăruită de Duhul Sfânt vom afla secretul și vom vedea că lucrurile erau asemănătoare cu cele din Samaria. Am urmărit până acum cum Petru a fost o unealtă deosebită la unirea celor din Samaria și a păgânilor din casa lui Corneliu cu credincioșii din Ierusalim ca să alcătuiască împreună un singur Trup care este Adunarea. Acum aflăm că Dumnezeu a ales pe Pavel ca să facă lucrarea mai departe între neamuri (Faptele Apostolilor 9.15). Cine cunoaște inima știe cât de ușor infiltrează dușmanul invidia atunci când Dumnezeu înzestrează pe un

credincios cu daruri deosebite. Observăm cum cei din Israel nu au vrut să recunoască slujba apostolică a lui Pavel (2 Corinteni 11.5; 12.11-12). Vrajmașul a stat la pândă ca să ia puterea la tot ce săvârșise Dumnezeu prin Pavel. Pentru ca vrăjmașul să fie împiedicat, Dumnezeu l-a împuternicit pe Pavel ca și pe Petru.

Venind la Efes, Pavel a găsit 12 ucenici care au fost botezați cu botezul lui Ioan. Dar Pavel a observat că le lipsea ce era principal: Duhul Sfânt. După întrebarea pe care a pus-o Pavel reiese rânduiala după care se primește Duhul Sfânt. „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Faptele Apostolilor 19.2). Sinceri, ei au recunoscut că nu au auzit că a fost dat Duhul Sfânt. Atunci Pavel le-a vestit pe Acela despre care a mărturisit Ioan când spunea poporului să creadă în Cel ce vine după el, adică Domnul Isus (vers.4). „Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în limbi și prooroceau” (vers.5-6).

Dumnezeu nu ne spune de ce a călăuzit pe apostolul Pavel în felul acesta și de ce a reținut Duhul Sfânt atât timp la acești ucenici. Dar avem voie să ne gândim asupra acestui fapt și să cercetăm Scriptura. Ceea ce a făcut Pavel în cazul acesta se aseamănă cu ceea ce a făcut Petru în Samaria. *Se vede că scopul lui Dumnezeu a fost același ca în Samaria.* În Efes, Dumnezeu a avut în planul Său o lucrare mare. Acolo avea să lucreze Pavel timp de trei ani. Acolo avea Pavel să descopere planul lui Dumnezeu. Acolo a purtat de grijă Dumnezeu ca robul Său să fie împuternicit în slujba Sa și să fie dovedit ca apostol al națiunilor cum a dovedit pe Petru apostol al Israelului.

Petru și Ioan au pus mâinile peste samariteni cu rugăciune, și Dumnezeu a răspuns cu darul Duhului Sfânt. Pavel nu a pus mâinile peste samariteni, ci peste cei peste prozeliți iudei și Duhul Sfânt a venit peste ei. Dumnezeu a vindecat bolnavi când umbra lui Petru cădea peste ei (Faptele Apostolilor 5.15). Și la Efes, Dumnezeu vindeca bolnavi când se puneau basmalele și șorturile care au fost atinse de trupul lui Pavel (vers.12). Chiar și duhurile necurate au trebuit să-l recunoască pe Pavel (vers.15). Toate acestea s-au petrecut în Efes. De ce? Dumnezeu a știut că iudeii nu vor primi mărturia lui Pavel (Faptele Apostolilor 22.18). Dacă ar fi reușit să fie tăgăduită chemarea apostolică a lui Pavel atunci toate acele minuni nu ar fi avut valabilitate. Putem vedea și în acest caz înțelepciunea lui Dumnezeu care poartă de grijă ca cel rău să nu poată înjosi autoritatea robului Său.

O mică recapitulare a cazurilor deosebite arată astfel:

- I) credincioșii din Israel;
- II) samaritenii credincioși;
- III) credincioșii dintre națiuni;
- IV) cei 12 ucenici în Efes.

Modul primirii Duhului Sfânt la ISRAEL a fost:

1. Pocăința
2. Botezul
3. Primirea Duhului Sfânt.

Păcatul în Israel s-a ridicat la culme atunci când au alungat pe Mesia și au cerut ca sângele Lui să cadă asupra lor. Sinceritatea pocăinței s-a dovedit atunci când s-au lăsat botezați în Numele Aceluia despre care au strigat cu puțină vreme mai înainte: „Răstignește-L, nu vrem ca Omul acesta să stăpânească peste noi...”

Modul primirii Duhului Sfânt la SAMARITENI a fost:

1. Credința
2. Botezul
3. Rugăciunea apostolică
4. Punerea mâinilor

5. Primirea Duhului Sfânt.

Prin aceasta vrăjmășia dintre israeliți și samriteni a fost înlăturată și credincioșii samariteni au fost întrupați în Adunarea lui Dumnezeu.

Modul primirii Duhului Sfânt de către PĂGÂNII din Cezareea:

1. Credință
2. Duhul Sfânt
3. Botezul.

Dumnezeu a dăruit zidul de despărțire dintre națiuni și Israel prin faptul că a răspuns cu Duhul Sfânt pe baza credinței înaintea botezului. *Această rânduială a rămas valabilă fiind menționată în epistole.*

Modul de primire a Duhului Sfânt de către cei 12 UCENICI la EFES a fost:

1. Credința
2. Botezul lui Ioan
3. Botezul în Numele Domnului Isus
4. Punerea mâinilor
5. Duhul Sfânt.

Domnul a adevărit mărturia apostolică a lui Pavel în acești 12 ucenici față de cei care nu au vrut să-l recunoască ca apostol (Faptele Apostolilor 22.18).

Un alt punct foarte important de care ne face atenți Scriptura este că Duhul Sfânt locuiește în trupul nostru, nu în conștiința noastră, nici în sufletul nostru. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi...?” (1 Corinteni 6.19). Când Domnul Isus umbla pe pământ, trupul Lui era templul Duhului Sfânt. „Stricați Templul acesta și în trei zile Îl voi ridica” (Ioan 2.19). Acum trupul nostru este învrednicit să fie templul Duhului Sfânt. Trupul nostru este salvat și pentru el s-a făcut ispășirea. El aparține Domnului și este aici pe pământ pentru El și nu pentru a împlini voia noastră.

Ce însemnătate primește prin aceasta trupul nostru?

Dacă am reflecta asupra acestui fapt am fi reținuți de la poftele cărnii: încăpățănare, egoism, mândrie etc (Galateni 5.19-21). Cu totul altfel am proceda cu trupul nostru în privința mâncării și băuturii, muncii și odihnei, ce veghetori am fi asupra a ceea ce văd ochii noștri, ce aud urechile noastre, unde merg picioarele noastre, ce lucrăm cu mâinile, ce vorbește limba. Am fi mult mai atenți ca totul să fie spre slava lui Dumnezeu, și duhul, sufletul și trupul nostru să fie păstrate ireproșabile până la venirea Domnului (1 Tesaloniceni 5.23). Cu puterea noastră nu ne putem păzi, dar dacă ne refugiem la tronul harului vom primi ajutor în vreme de nevoie (Evrei 4.14-16). Deci, așa după cum fiecare credincios în parte este templul Duhului Sfânt, toți credincioșii, care formează împreună Trupul lui Hristos, sunt în același timp templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 3.16 și 2 Corinteni 6.16).

BINECUVÂNTARE DIN BELȘUG

După cum am văzut nu toți oamenii primesc Duhul Sfânt, ci numai aceia care au crezut în Domnul Isus și care au fost astfel răscumpărați prin sângele Lui pentru Dumnezeu (Apocalipsa 5.9). Numai într-o astfel de persoană Duhul Sfânt vine și devine Proprietar. În momentul când ne-am predat în brațele Mântuitorului am primit Duhul Sfânt, dar noi nu am bănuț nimic din măreția acestui har. Ca un copil de împărat nou născut care nu știe nimic de starea și averea lui, tot așa nu cunoșteam nici noi măreția bogăției care ni s-a dat în dar. Noi

am știut numai că suntem salvați și am devenit fericiți când pentru prima dată Duhul Sfânt a dat mărturie împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.16).

Binecuvântarea din belșug care am primit-o o dată cu darul Duhului Sfânt care locuiește acum în noi, am învățat să o cunoaștem abea mai târziu, bucată cu bucată în măsura creșterii noastre. Ferice de credinciosul care crește căci aceasta este dorința lui Dumnezeu. Corintenii au fost învățați de Pavel că Dumnezeu i-a uns, pecetluit și le-a dat arvuna Duhului.

Să ne oprim puțin asupra acestui fapt. Primul care a fost uns cu Duhul Sfânt a fost Domnul Isus (Faptele Apostolilor; Ioan 6.27; Luca 4.18; Faptele Apostolilor 4.27). Ungerea și pecetluirea Domnului Isus s-a petrecut într-un fel deosebit. Când venise în lume și umbla în ascultare pe calea Lui, în persoana Sa se afla un Om absolut desăvârșit pe pământ, un Om peste care privirea lui Dumnezeu putea să Se odihnească cu plăcere. Peste Domnul Isus s-au deschis cerurile și Duhul Sfânt a venit în chip de porumbel. Este clar că Dumnezeu putea să pecetluiască pe acest Om cu Duhul Sfânt pe baza desăvârșirii Sale.

Cum s-ar putea întâmpla aceasta cu noi?

Pe baza sfințirii și desăvârșirii proprii nu putem fi pecetluiți. Poate oare Dumnezeu să unghă pe omul căzut, pe omul în carne? Imposibil! Dar El, Cel curat a murit pentru cei necurați și a săvârșit o lucrare pe baza căreia Dumnezeu poate unge cu Duhul Lui pe toți aceia care sunt curățiți prin sângele scump al Domnului Isus. Acest fapt este arătat în imaginile Vechiului Testament. Aaron ca mare preot este o imagine a Domnului Isus iar fiii lui sunt imaginea noastră. Numai Domnul Isus singur a fost uns cu mult timp înaintea lucrării de pe Golgota. Aaron a fost ales și uns singur înainte de a curge sângele jertfei. Fii lui Aaron dimpotrivă au putut primi ungerea numai după stropirea cu sânge (Exod 29.7).

După moartea, învierea și plecarea la cer, Domnul Isus primise de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt pe care l-a turnat peste cei care prin credință s-au făcut una cu El. Așa vestise Petru iudeilor: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți“ (Faptele Apostolilor 2.33). Copilașilor în Hristos, Ioan le-a scris că ei au primit ungerea de la Cel Sfânt și ne redă învățături adânci cu privire la:

BINECUVÂNTĂRILE CELUI UNS CU DUHUL SFÂNT

„Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt, și știți orice lucru...și n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El după cum v-a învățat ea“ (1 Ioan 2.20, 27). Din cuvintele acestea vedem că ungerea (Duhului Sfânt) este singurul nostru învățător. Nu avem nevoie de altul, fiindcă „nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 2.11-16).

Poate cineva va spune că Dumnezeu a dat Bisericii Sale învățători și noi avem nevoie de ei. Desigur! El a dat evangheliști, păstori și învățători (Efeseni 4.11). În aceasta nu este nici o contradicție. Învățătorii dați de Domnul sunt instrumente ale singurului Învățător, ale Duhului Sfânt. Ei sunt învățați de El pentru a explica înțelepciunea lui Dumnezeu în Hristos, care este redată prin Duhul Sfânt în Scriptură. Acești învățători dați de Domnul nu sunt oameni care s-au numit singuri învățători sau care i-a ales adunarea, ci ei sunt daruri pe care le-a dat Domnul adunărilor pentru zidirea Trupului lui Hristos (Efeseni 4.12). Fiecare mădular are un dar pentru zidire; de aceea nimeni să nu spună că nu are nevoie de slujba învățătorului sau păstorului, căci ar putea fi învățat direct numai de Duhul Sfânt sau numai de Biblie. Acei ce spun aceasta ne arată nu numai nesocotința lor, ci ei lucrează contrar rânduielii lui Dumnezeu în adunări.

Dacă învățătorii ne învață lucruri care nu sunt în Sfânta Scriptură, atunci ungerea ne învață să ne ferim de astfel de oameni care o iau înainte și nu rămân în învățătura lui Hristos (2 Ioan 9). Prin ungere suntem capabili să distingem adevărul și minciuna, să deosebim vocea păstorului de a străinului. Domnul nu a pus niciodată necredincioși ca învățători în Adunarea Lui, pentru că lucrurile duhovnicești trebuie judecate duhovnicește.

VOI AVEȚI UNGEREA ȘI ȘTIȚI TOTUL

Nu putem spune că suntem desăvârșiți în cunoștință, „căci cunoaștem în parte“ (1 Corinteni 13.9). Prin ungere noi știm că avem totul „din El, prin El și pentru El“ (Romani 11.36). Știm că nimic greșit, nici o minciună nu vine din adevăr (1 Ioan 2.21). Minciuna și adevărul nu pot proveni din același izvor. Duhul Sfânt nu poate avea tangență cu amândouă. Prin ungere suntem feriți de rătăcire, care poate fi un amestec de minciună și adevăr. Ungerea ne păzește și ne atenționează.

CEA MAI PERICULOASĂ MINCIUNĂ ESTE CEA MAI APROPIATĂ DE ADEVĂR

Să ne ferim de astfel de înșelăciuni! Un copil al lui Dumnezeu s-ar putea să nu înțeleagă, să nu-și poată explica unele adevăruri, dar prin ungere știe să deosebească binele de rău, cunoaște ce vine de la Hristos și ce corespunde Celui Sfânt, de la care are ungerea. Ce adăpost minunat ne-a dat Dumnezeu prin ungerea aceasta! Noi putem deosebi duhurile înșelătoare. Pot fi multe înșelăciuni, unele mai primejdioase decât altele. Să ne gândim la învățăturile așa zișilor „martori ai lui Iehova“, și alte învățături înșelătoare care atrag pe unii și pe alții ducându-i la pierzare, pentru că nu sunt din adevăr (Ioan 18.37). Adeseori atât este de ascunsă minciuna, încât unii copii ai lui Dumnezeu s-au lăsat prinși în cursa celui rău. Dar oricât s-ar acoperi minciuna cu adevărul, totuși va fi dată pe față. „După roadele lor îi veți cunoaște“ (Matei 7.20).

Când apostolii învățau despre ungere au spus-o deschis: „V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcescă“ (1 Ioan 2.26). Este scris că și satan se preface în înger de lumină și deci și slujitorii lui fac la fel (2 Corinteni 11.14-15). Deci să înțelegem și să mulțumim tot mai mult lui Dumnezeu pentru harul minunat al ungerii. Frumosul nume de „creștin“ (1 Petru 4.16), pe care au dreptul să-l poarte numai cei credincioși, înseamnă „uns“. Suntem noi duhovnicești? (1 Corinteni 2.15; 3.1).

Numai atunci posedăm această lumină duhovnicească, această cunoștință lăuntrică, când „Duhul lui Dumnezeu“ locuiește în adevăr „în noi“ (Romani 8.9) și dacă ne lăsăm cârmuiți de Duhul (Galateni 5.16). Această cunoștință lăuntrică nu are nimic comun cu vorbirea unora care pretind a ști totul. O astfel de vorbire nu este a Duhului, ci a iubirii de sine. „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut ce trebuie să cunoască“ (1 Corinteni 8.2).

Trecând acum la *pecetluirea cu Duhul Sfânt*, nu trebuie să credem că ungerea, pecetluirea și „arvuna Duhului Sfânt“ sunt lucrări diferite pe care Dumnezeu le-ar săvârși în noi, la diferite timpuri și după starea credinței noastre. Nu este așa. Acestea nu sunt lucrări diferite, ci doar binecuvântări deosebite. Noi nu suntem în stare să cuprindem dintr-o singură privire, multele fețe ale binecuvântării darului Duhului Sfânt, după cum nu putem să îmbrățișăm dintr-o singură privire cele patru laturi ale unei case. Totuși casa aceea este una și rămâne una și aceeași casă chiar având patru fețe cu totul deosebite între ele.

Tot așa ne arată Dumnezeu, diferitele fețe ale binecuvântării care ne-a fost dată prin Duhul Sfânt. Duhul, care atunci când am crezut în Domnul Isus, ne-a dat mărturia că suntem copii ai lui Dumnezeu, este același Duh care ne „unge“ și ne pecetluiește și care este „arvuna“ moștenirii noastre. Cât timp suntem îmbrăcați în trupul acesta, Dumnezeu trebuie să ne înfățișeze „bucată cu bucată“ măreția și bogățiile cuprinse în darul Duhului Sfânt.

Scriind efesenilor, Pavel le spune de două ori (1.13; 4.30) că ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt. În Efesenii 1.13 apostolul arată că lucrul acesta s-a petrecut atunci când au crezut, nu după un timp oarecare. Scriptura nu arată *nici un interval de timp* între „a crede“ și „a fi pecetluit“. Ea spune: „După ce ați auzit... **ați crezut în El și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt, care fusese făgădui**“. În clipa când am crezut în Domnul Isus noi am primit iertarea păcatelor și tot în aceeași clipă Dumnezeu ne-a însemnat cu pecetea Lui, prin care *El ne-a luat în stăpânire ca proprietate a Sa*, și am devenit locuința Sa. Pecetea ne mărturisește că suntem ai Săi: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Romani 8.9).

Am văzut câteodată în mijlocul unor turme de oi, pe unele care aveau o însemnare făcută cu fierul roșu sau cu vopsea. Aceste oi fuseseră cumpărate de un alt stăpân. Noul proprietar nu-și luase încă oile, dar când plătise prețul pentru ele, pusese pe ele pecetea (semnul) lui; literele numelui său, ca semn că oile acelea erau de acum în chip netăgăduit proprietatea Lui. Nu prin pecetea aceea oile deveniseră proprietatea lui, ci prin prețul de cumpărare plătit de el. Dar pecetea pusă, deosebea pe fiecare oaie în parte. Chiar dacă o oaie ieșea la câmp cu alte mii de oi, nu se putea face nici o încurcătură, fiindcă oaia avea pecetea care arăta a cui este. Tot așa este și credinciosul răscumpărat cu sângele scump al Domnului Isus; el este de acum proprietatea lui Dumnezeu, pe care și-a însemnat-o cu pecetea Sa. Deși ne aflăm și ne mișcăm în lume, totuși noi nu mai suntem ai noștri (1 Corinteni 6.19), ci am devenit proprietatea Aceluia care a înviat din morți și a cărui pecete o purtăm. Noi nu știm cât vom mai fi lăsați aici, dar știm că suntem proprietatea Lui de neatins (întreagă). De îndată ce un alt funcționar judecătoresc a pus pe un lucru oarecare sigiliul statului sau al tribunalului, lucrul acela a devenit pentru oricine ceva ce nu poate să i se producă pagube. Tot așa și noi suntem proprietatea de neatins a lui Dumnezeu. Se poate întâmpla ca un stat să nu fie în stare să garanteze cu puterea lui neatingerea sigiliului său; însă puterea Aceluia care ne-a sigilat pentru ziua răscumpărării este așa de mare încât poate să păzească pe orice credincios până în ziua răscumpărării.

Răscumpărarea sufletelor noastre o avem deja (Coloseni 1.14), dar Scriptura vorbește de o altă răscumpărare și pe aceea o așteptăm. „Așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“ (Romani 8.23) El, Căpetenia mântuirii noastre, duce pe mulți fii la slavă (Evrei 2.10). În vederea acelei zile a răscumpărării, Dumnezeu ne-a pecetluit cu sigiliul proprietății Sale. Și unde este mâna care ar putea oare să înlătore acest sigiliu? Există oare mâini mai puternice ca ale Sale, ca să poată face așa ceva? Sau poate oaia să înlătore ea însăși pecetea pusă de stăpânul ei? Domnul Isus spune că „nimeni nu le va smulge din mâna Tatălui Meu“ (Ioan 10.28-29). Aceste mâini sunt neasemuit de puternice, sunt *atotputernice* ca să poarte oaia lui Hristos pe care El a pecetluit-o în vederea zilei răscumpărării.

După cum Duhul Sfânt este „ungerea și pecetea“, tot așa El este și

ARVUNA MOȘTENIRII NOASTRE,

adică garanția că toate câte ne-a dat și ne-a promis Dumnezeu, vor fi partea noastră veșnică. Prin pecetluirea cu Duhul Sfânt, Dumnezeu își arată dreptul de stăpânire: „Tu ești al meu“. Prin arvuna Duhului Sfânt, noi putem spune: „Moștenirea este a noastră“.

Prin faptul că Dumnezeu ne-a dăruit Duhul Sfânt și ca o „arvună“ (gaj), El s-a angajat totodată ca să ne ducă în stăpânirea moștenirii. Așa scrie apostolul Petru: „către aleșii care trăiesc ca străini...“ (adică către noi, care nu avem aici o cetate stătătoare) spunându-le că „Dumnezeu ne-a născut din nou, la o nădejde vie și la o nădejde nestrăcioasă, neîntinată și nevestejită păstrată în ceruri pentru voi care sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi“ (1 Petru 1.3-5).

Așa cum ne aflăm în această lume, simțind adânc slăbiciunea noastră care se arată atât de des, Dumnezeu vine și ia pricina noastră în puternica Sa mână ca să ne ducă la intrarea în

stăpânire a minunatei noastre moșteniri. Nu avem încă răscumpărarea trupului nostru, dar avem arvuna acestei răscumpărări (2 Corinteni 5.1-5). Nu avem încă minunata noastră moștenire, însă avem arvuna acestei moșteniri (Efeseni 1.14). Până la intrarea în stăpânire a moștenirii, credințioșii Lui ne poartă de grijă, ca să nu obosim sau să lăncezim, iar puterea Lui ne ține și ne ferește de vicleniile și asalturile puterii întunericului.

Să ne deschidem acum urechea la ultimile convorbiri ale Domnului Isus cu ucenicii Săi. În fața sufletului Său stătea moartea și plecarea Sa la Tatăl. El știa toate câte aveau să vină asupra Lui încât S-a tulburat în Duhul Său (Ioan 13.21). Dar El nu le-a vorbit ucenicilor despre această tulburare. El le-a vorbit de binecuvântările pe care aveau să le primească, precum și de casa Tatălui și de iubirea Tatălui. El i-a mângâiat: „Să nu vi se tulbure inima... Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da,

UN ALT MÂNGÂIETOR,

care să rămână cu voi în veac“ (Ioan 14). Până atunci, Domnul Isus fusese Mângâietorul lor, Acela care îi condusesese și-i apăraseră. Această slujbă Domnul a împlinit-o până în ultima clipă a șederii sale cu ei. Câtă grijă avea pentru ei și cum îi pregătea pentru plecarea Sa!

Domnul îi mângâia în înțristarea lor, pentru ca să nu se simtă singuri și părăsiți. Ei aveau să aibă parte de lucruri mai mari. Un alt mângâietor trebuia să vină la ei. Iar El avea să fie ca Mare Preot în cer și să facă mai departe, lângă Tatăl, slujba de Mijlocitor (1 Ioan 2.1); așa că ei vor avea de acum înainte un Mângâietor cu ei pe pământ și un Mijlocitor în cer la Tatăl.

DOI MÂNGÂIETORI

Într-adevăr, noi avem mai mult decât aveau ucenicii în acele zile. Noi avem acum și pe pământ și în cer câte un Mângâietor. Avem nevoie de Amândoi, pentru că ne mișcăm în ambele locuri. Nu avem de a face numai cu acest pământ, ci umblarea noastră este și în ceruri. Pentru acest pământ, avem nevoie de un Mijlocitor, de Duhul Sfânt, Conducător și Învățător care să ne călăuzească în tot adevărul.

El este Acela care ne dă fericita încredințare a dragostei lui Dumnezeu care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Drumul nostru duce prin locuri cu greutate și încercări; avem însă prin El o putere în noi înșine, puterea dragostei lui Dumnezeu care ne permite să umblăm într-o viață nouă. El ne întărește în omul dinlăuntru ca firea pământească să rămână răstignită (Galateni 5.24) iar Hristos să poată locui și stăpâni în inimile noastre.

Duhul Sfânt este și Acela care produce darurile ce ne sunt necesare pentru zidirea și creșterea noastră, ca să nu mai fim copii, purtați încolo și înapoi de orice vânt de învățătură. Toate darurile felurite pentru zidirea noastră le dă unul și același Duh (1 Corinteni 12.11). El se aseamănă cu robul lui Avraam, care a condus pe logodnica lui Isaac, prin pustie, până la fericita întâlnire cu logodnicul ei.

Acestea și multe altele sunt lucrarea, Mângâietorului în noi, cu noi și pentru noi, aici pe pământ. Dar și în cer avem nevoie de un Mijlocitor (avocat) de Domnul Isus. Prin El putem să trăim chiar acum, sus în cer, viața noastră de părtășie cu Tatăl, în timp ce picioarele noastre umblă încă aici pe pământ. El se roagă pentru noi și ca Mare Preot ne pune la îndemână mila, harul și ajutorul ca să fim învingători în lupta cu păcatul. El nu se mulțumește numai să ne păzească și să ne poarte prin greutățile pustiei, dar ne și conduce în Locul Preasfânt din cer ca să vedem acolo slava Sa și să ne închinăm Tatălui (Evrei 4.15-16; 10.19-22). Dar El face și mai mult! Când din neveghere păcatul întunecă părtășia noastră cu Tatăl, El nu-și retrage mâna de la noi, ci mijlocește pentru noi la Tatăl. Nu trebuie să mai păcătuim fiindcă nu mai suntem sub puterea păcatului, ci sub călăuzirea Duhului Sfânt; dar dacă am păcătuim, El, Cel

Drept, mijlocește pentru noi, și prin recunoașterea păcatului, prin căință și mărturisire, El reface iarăși părtășia noastră cu Tatăl.

Așadar avem un Mângâietor pentru toate câte privesc mersul nostru prin această lume, și avem un Mângâietor pentru tot ceea ce privește relațiile noastre în ceruri, adică fericita noastră părtășie cu Tatăl. Cu câtă dragoste și purtare de grijă ne înconjoară Dumnezeu! N-ar trebui oare să tăcem și să cugetăm în liniște la tot ceea ce Dumnezeu face pentru noi? El a dat pe Fiul Său ca să moară pentru păcatele noastre. El a trimis Duhul Sfânt ca Mângâietor, iar Domnul Isus șade sus pentru noi ca Mare Preot și Apărător. Cât de puțin ne dăm seama de mărimea dragostei lui Dumnezeu care ne înconjoară cu atâta plinătate în toate lucrurile! Într-adevăr „credincios este Dumnezeu, prin care am fost chemați la părtășia cu Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru“ (1 Corinteni 1.9).

Privirea Domnului vedea mai dinainte această plinătate de binecuvântări când spunea ucenicilor întristați: „Vă este de folos să mă duc“. Ei nu puteau să înțeleagă atunci acest cuvânt, căci Mângâietorul încă nu venise. Ei erau învăluți în negura ceasului acela și copleșiți de grozăvia întâmplărilor prin care aveau să treacă. Greu am putea înțelege starea lor, ce a însemnat pentru ei, când Acel pe care se rezema nădejdea lor (Luca 24.21), a fost ținut pe lemnul crucii, suferind moartea cea mai rușinoasă. După aceasta a urmat minunata preschimbare din dimineața învierii, când Dumnezeu aduse înapoi pe Marele Păstor al oilor și oile cele risipite se adunară iarăși în jurul Celui Înviat.

Iar acele 40 de zile în care Domnul a fost văzut de ucenici, cât de minunate au trebuit să fie! Și totuși nu a fost mai minunat ca astăzi, când și noi Îl avem pe Domnul în mijlocul nostru. El era cu ei ca Cel înviat, cu noi este ca Cel slăvit și care „ca Întâiul născut între mulți frați, conduce în mijlocul Adunării, cântarea de laudă către Tatăl ceresc“ (Evrei 2.12). Apoi L-au văzut plecând la cer, urmărindu-L cu privirea. Pe cine altul aveau ei în cer mai scump (Psalm 73.25) și pe pământ în ce și-ar mai fi găsit plăcerea? Ei s-au întors la Ierusalim și în odaia de sus ca niște despărțiți de lume stăruiau în rugăciune și așteptau împlinirea promisiunii Domnului Isus.

EVENTIMENTUL RUSALILOR

Numele de „Rusalii“ vine de la grecescul „pentecoste“ care înseamnă „a cincizecea zi“. Sărbătoarea Rusalilor la iudei avea loc după șapte săptămâni de la legănarea snopului (Levitic 23.15-16). Să luăm Scriptura în mână și să mergem mai aproape la primele două versete din capitolul al doilea din Faptele Apostolilor. Conținutul principal al primelor două capitole este: *Domnul Isus părăsește pământul și merge în cer, iar Duhul Sfânt părăsește cerul și vine jos pe pământ.*

Observăm apoi că acei credincioși în ziua Rusalilor au fost strânși la un loc (vers.1). Versetul 2 ne spune că s-a auzit un vâjuit din cer și *toată casa* unde stăteau a fost cuprinsă de el. **Toți** din casă au fost botezați cu Duhul care era în casă așa cum ar intra apă într-o navă și toți din vapor ar fi fost îngropați în apă. Cred că a fost un moment minunat pentru ucenici când după Cuvânt ei s-au văzut introduși în Duhul Sfânt. Așa cum la botezul în apă cel ce se botează este introdus în apă, așa a avut loc aici botezul cu Duhul Sfânt pentru ca ei să formeze un Trup așa cum scrie apostolul: „Noi toți în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup...“

În versetul 3 întâlnim un nou eveniment: „Niște limbi **ca** de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe *fiecare* din ei“. Fiecare din ei au primit personal Duhul Sfânt în chip de limbi împărțite, Duhul așezându-Se pe fiecare din ei ca să locuiască și să rămână pentru totdeauna în ei (Ioan 14.16). Să repetăm încă o dată:

În versetul 1 și 2 pe primul plan apare *totalitatea* credincioșilor („toți laolaltă“). Nu este amintit aici un singur credincios. În versetul 3 în prim plan apar persoanele singure („pe fiecare în parte“). Primul eveniment, botezul (vers.1 și 2) a fost pentru TOTALITATEA

credincioșilor ca să formeze singurul Trup. Al doilea eveniment, darul Duhului Sfânt (vers.3) a fost dat tuturor credincioșilor, dar fiecăruia PERSONAL.

Versetul 4 ne arată *umplerea cu Duhul Sfânt* care este în legătură cu al doilea eveniment (darul Duhului Sfânt). Această umplere s-a realizat și mai târziu în repetate rânduri la fiecare în parte (Efeseni 5.18). Nu găsim nicăieri *o repetare* a botezului cu Duhul Sfânt și nici a darului Duhului. O SINGURĂ DATĂ A AVUT LOC BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT LA TOTALITATEA CREDINCIOȘILOR PENTRU AI UNI ÎNTR-UN SINGUR TRUP care crește până la venirea Domnului. O singură dată primește fiecare credincios personal Duhul Sfânt ca pecetea și arvuna pentru ziua răscumpărării. Umplerea cu Duhul Sfânt a avut loc la aceleași persoane.

Deci, cele trei versete din Faptele Apostolilor 2 conțin *două evenimente deosebite* care au avut loc la aceeași oră. Unul se referă la totalitatea credincioșilor, iar celălalt la fiecare în parte. Acestea au fost împlinirea a două promisiuni:

- a) că ei vor fi botezați cu Duhul Sfânt, și
- b) că trebuia să primească darul Duhului Sfânt care să rămână ÎN ei și CU ei.

Amândouă promisiunile s-au împlinit în dimineața aceleiași zile de Rusalii. Botezul și darul Duhului Sfânt nu sunt una și aceeași lucrare. Deși au avut loc în aceeași zi și în același timp nu trebuie amestecate. Noi trebuie să le deosebim așa cum deosebim „ungerea, pecetluirea și arvuna Duhului“, cu toate că ne-au fost dăruite în același timp cu darul Duhului Sfânt. Neobservarea acestei deosebiri a dus la mari derutări și la păreri care sunt împotriva Scripturii. Nimeni nu poate folosi pentru „a trimite“, „a da“ și „a primi“ cuvântul „botez“. Scriptura este dumnezeiește exactă și noi să ne ferim de a da unor cuvinte alt înțeles. Aceasta ne-ar duce numai la rătăcire.

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

Scriptura spune puțin despre botez. În afară de textul analizat înainte mai este amintit de șapte ori în Biblie. În trei texte (Matei 3.11; Marcu 1.8 și Luca 3.16), Ioan Botezătorul a mărturisit profetic că Cel ce vine după el, Domnul Isus, va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. În al patrulea text (Ioan 1.33) se vorbește despre descoperirea care a fost făcută lui Ioan în legătură cu Domnul Isus: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt“. În al cincelea text (Faptele Apostolilor 1.5) Însuși Domnul Isus îndreaptă pe ucenici spre botezul cu Duhul Sfânt, care a avut loc după mai multe zile. În al șaselea text (Faptele Apostolilor 11.16), Petru privește înapoi la botezul cu Duhul Sfânt care a avut loc în ziua Rusalilor. El a spus: „Ți mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: Ioan (Botezătorul) a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt“. În al șaptelea text (1 Corinteni 12.13) suntem învățați ce a avut loc în botezul cu Duhul Sfânt, adică formarea singurului Trup a lui Hristos pe pământ: „Noi toți am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup...“ (1 Corinteni 12.13).

Deci șase texte ne îndrumă spre evenimentul Rusalilor și un text ne arată partea lăuntrică. Ziua Rusalilor a fost vestită de Ioan Botezătorul, Domnul Isus, iar mai târziu apostolul Petru se referă la ea. Apostolul Pavel ne învață că TOȚI credincioșii au fost botezați în botezul acesta pentru **formarea Trupului** lui Hristos. Mai mult nu ne este spus în Scriptură cu privire la botezul cu Duhul Sfânt. Cu acest botez a început pe pământ ceva cu totul nou:

FORMAREA SINGURULUI TRUP

Din clipa aceea, în Ierusalim, mica turmă de credincioși a încetat să mai fie o turmă alcătuită din mai mulți credincioși aparte. Ei au devenit acum „un singur Trup“ care nu poate fi desfăcut și care este legat în chip nedespărțit cu Capul care este în cer. Lucrul acesta este cu totul altceva decât șederea laolaltă a unui număr de credincioși. Acum ei alcătuiau un Trup. În clipa în care minunatul sunet, ca un vâjiiit din cer a umplut casa, ei au fost botezați spre

alcătuirea acestei unități cu totul necunoscută până atunci pe care nici o putere nu o poate desface și despre care Domnul spune: „Porțile locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16.18). Vrăjmașul poate căuta și chiar poate reuși, ca prin păcat, dezbinare etc. (Faptele Apostolilor 5; 1 Corinteni 3) să strice înfățișarea din afară (văzută) a acestei unități, dar unitatea însăși, care a găsit ființă în botezul cu Duhul Sfânt, nu o poate distruge. Ea este o realitate care nu poate niciodată să fie înlăturată – ea „este un singur Trup“ (Efeseni 4.4).

Niciodată nu se văzuse înaintea așa ceva în lume. Enoh, Noe, Avraam, Moise, David au fost toți niște credincioși care au umblat cu Dumnezeu, dar ei n-au alcătuit laolaltă ceva care să fie legat de Capul ceresc ca fiind Trupul lui Hristos. Un asemenea gând era cu totul departe de mintea lor și nici nu putea să apară în vreoaică inimă omenească, însă gândul acesta era în inima lui Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii. În Adam și Eva, Dumnezeu arăta în taină acest plan ascuns al inimii Sale. Despre adevărul acesta a vorbit Pavel când a scris efesenilor: „Taina aceasta este mare, dar eu vorbesc cu privire la Hristos și cu privire la Adunare“ (Efeseni 5.32; vezi și Geneza 2.24). Independența Evei a fost contopită în unirea cu bărbatul ei: „Dumnezeu a pus numele lor (la plural): Adam (om)“ (Geneza 1.27).

În învățăturile ce ni le dă cu privire la Adunarea Domnului, apostolul ne îndreaptă privirile asupra trupului omenesc și spune: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos“. Noi am fi spus: „tot așa este și Adunarea“, dar Dumnezeu spune vorbind despre Adunare: „tot așa este și Hristos“. *Ar putea oare unirea copiilor lui Dumnezeu între ei și toți laolaltă cu Hristos să fie arătată într-un fel mai strâns și mai de nezdruincinat decât în aceste cuvinte?* Adunarea este numită după Numele Aceluia din care face parte integrată, tot așa după cum numele soției se contopește în numele soțului ei. Așa după cum Dumnezeu le-a dat numele de Adam, tot astfel Scriptura leagă Adunarea cu Hristos, în acest singur Nume. Apoi în versetul următor, apostolul ne lămurește motivul acestui adevăr: „Noi toți în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup...“ (1 Corinteni 12.13).

MULTE ADUNĂRI DIFERITE

Dacă Scriptura, vorbindu-ne despre botezul Duhului Sfânt ne pune înaintea ochilor „un singur Trup“, o singură Adunare – Adunarea lui Dumnezeu care a găsit ființă atunci, de ce vedem astăzi multe adunări diferite și de unde vin ele? De ce aparține astăzi un mădular al „Trupului lui Hristos“ unei biserici iar alt mădular unei alte biserici? Nu am fost oare botezați într-un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup? De ce arătam oare așa de puțin acest adevăr în practică? Oare faptul de a face parte dintr-o grupare (fie chiar purtând numele cel mai evanghelic) sau dintr-o biserică națională nu este o tăgăduire a singurului Trup? Dacă suntem mădulare ale singurului Trup al lui Hristos mai putem oare să fim în același timp și mădulare ale altui trup? Sau poate mădularul să fie legat de altceva cu care Capul nu este legat? Scriptura nu recunoaște practica ca un credincios să fie mădular al altcuiva decât al „Trupului lui Hristos“ (1 Corinteni 12.18). Atunci de ce să recunoaștem noi un astfel de comportament?

Poate să-i fie plăcut Domnului ca cineva să fie mădular al unei grupări pe care Scriptura nu o recunoaște? Dacă prin harul lui Dumnezeu sunt mădular al Trupului lui Hristos, atunci sunt legat de toate mădularele Trupului Său, atât din orașul meu, din țara mea cât și cu cei din toată lumea. Orice altă legătură în afară de aceasta este o tăgăduire a unității Adunării lui Dumnezeu, a Trupului lui Hristos.

Înfățișându-ne Adunarea ca singurul Trup, Scriptura ne arată, între altele, UNITATEA celor ce-l alcătuiesc, ei fiind cu toții mădulare ale aceluiași Trup. Dar Scriptura ne vorbește de Adunare și în calitatea ei de „Casa lui Dumnezeu“, de Casa lui Dumnezeu în care trebuie să domnească rânduiala Sa (1 Corinteni 14.33). În Casa lui Dumnezeu domnește disciplina și buna rânduială și nu niște rânduiești care să fie după statute și aranjamente omenești, ci rânduiești pe care nu le-a dat niște oameni, ci le-a dat chiar EL. Astfel noi suntem răspunzători:

- 1) să menținem neștirbit adevărul UNITĂȚII Trupului lui Hristos.
- 2) să nu ne UNIM și nici să nu recunoaștem alte rânduieli sau alte lucruri decât acelea pe care El le-a dat.

Nu știm dacă (și până unde) credincioșii din ziua Rusalilor au înțeles că Domnul prin botezul cu Duhul Sfânt alcătuiuse singurul Trup, Adunarea Sa. Dar caracterul acestui singur Trup: o inimă și un suflet a fost înfăptuit și arătat în mijlocul lor prin Duhul care locuia în ei. Însă lărgimea botezului cu Duh Sfânt și anume faptul că acest botez avea să se întindă cuprinzând pe credincioșii dintre națiuni nu puteau să-l înțeleagă, nici măcar să-l bănuiască.

Sărbătoarea evreiască a Rusalilor cuprindea în sine o indicație în această privință. În zilele Cincizecimii trebuiau aduse înaintea Domnului „două“ pâini ca dar legănat (Levitic 23.17). Aceste două pâini pot fi privite ca preînchipuind pe iudei și păgâni despre care Pavel scrie: „El a făcut din cei doi unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea“ (Efeseni 2.14). Această prefacere în „una singură“ a celor două pâini din ziua Cincizecimii a avut loc în aceeași zi a Rusalilor, Noului Testament, după cum citim: „Toți am fost botezați într-un singur Duh, ca să alcătuiim un singur Trup fie iudei, fie greci“.

Am spus că, credincioșii evrei nu puteau să înțeleagă, nici nu puteau măcar să le vină în minte așa ceva. Această neînțelegere se poate vedea din surprinderea și mirarea adâncă care îi cuprinse când darul Duhului Sfânt s-a revarsat și asupra națiunilor și când Duhul Sfânt a căzut asupra acestora din urmă ca și la început asupra lor (Faptele Apostolilor 10.45).

Nu că cele întâmplate la Rusalii s-ar fi repetat și în casa lui Corneliu, dar auzind deodată pe cei din casa lui vorbind în limbi și mărirind pe Dumnezeu, ei recunoscuseră că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste națiuni, după cum spune Scriptura: „îi auzeau vorbind în limbi și mărirind pe Dumnezeu“ (Faptele Apostolilor 10.44-46). Aceste arătări în cei dintâi credincioși dintre națiuni au trebuit totuși să semene atât cu cele din ziua Rusalilor încât Petru, văzând în ele o legătură făcută cu botezul Duhului Sfânt din ziua Rusalilor a trebuit să se gândească la Cuvântul Domnului (pe care El îl rostise având în vedere ziua Rusalilor): „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile veți fi botezați cu Duhul Sfânt“.

„Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis:.....“ (Faptele Apostolilor 1.5; 11.6). Prin această ciudată asemănare în felul de a lucra al Duhului Sfânt, Domnul a adus pe Petru și pe credincioșii iudei ca treptat, treptat să înțeleagă că și neamurile erau cuprinse în acel Trup alcătuit în ziua Rusalilor prin botezul Duhului Sfânt.

COBORÂREA ȘI VĂRSAREA

Din faptul că versetele din Faptele Apostolilor 10.44-46 ne spun că Duhul Sfânt S-a coborât (căzut) și a fost vărsat (turnat) peste Corneliu și cei ce erau cu el, unii au tras concluzia că aceștia ar fi primit *un nou botez al Duhului Sfânt*, și că ceea ce s-a întâmplat la Rusalii s-ar fi repetat aici. Scriptura însă nu ne spune așa ceva. Cei drept, vedem că Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit față de aceste *prime roade* dintre națiuni ca să facă astfel legătura cu botezul Duhului Sfânt ce avuse loc în ziua Rusalilor, dar Scriptura nu mai vorbește NICIODATĂ despre un botez cu Duhul Sfânt, ci tot mereu despre „darul“ Duhului Sfânt prin care toți credincioșii erau adăugați la familia lui Dumnezeu, familie alcătuită în ziua Rusalilor și care creștea mereu.

Să cercetăm mai amănunțit cuvintele coborât (sau: căzut) și vărsat (sau: turnat). Mai întâi, să luăm aminte că aceste cuvinte nu sunt întrebuințate decât cu privire *la cele dintâi roade dintre iudei* (Faptele Apostolilor 11.15), *dintre samariteni și națiuni*. Observăm că Dumnezeu a întrebuințat niște căi cu totul extraordinare ca să introducă pe ucenici în planul Adunării Sale.

În ziua Rusalilor, Dumnezeu făcuse cunoscut vestea că făgăduința Sfântului Duh nu era numai pentru copiii lui Israel, ci și pentru cei ce erau încă departe în oricât de mare număr avea să-i cheme Domnul Dumnezeu nostru. Când Dumnezeu a chemat într-un mod cu totul

neobișnuit pe primii credincioși dintre cei departe, El a însoțit chemarea aceasta de niște semne întocmai ca și semnele care fuseseră văzute „la început“ (adică în ziua Rusalilor). Acest adevăr îl observăm din cuvintele: „Aceștia care au primit Duhul Sfânt **ca și noi**“ (Faptele Apostolilor 10.47). Mai departe citim: „Duhul Sfânt a căzut peste ei ca și **peste noi la început**“ (Faptele Apostolilor 11.15). Prin cuvântul „**la început**“ privirile ne sunt îndreptate asupra versetelor 3 și 4 din Faptele Apostolilor 2 când Duhul Sfânt s-a așezat *peste* fiecare în parte și ei au început să vorbească în limbi.

Prin aceste întâmplări extraordinare pe care nu le găsim decât în cazul de față, Petru a trebuit să fie adus să înțeleagă *că și* neamurile erau cuprinse în Trupul alcătuit în ziua Rusalilor, prin botezul cu Duhul Sfânt; sau cum spune Pavel mai târziu „că TOȚI fie iudei, fie greci am fost botezați ca să alcătuim un Trup“. Iată acum versetele în care se găsește cuvântul „*a căzut*“ Duhul Sfânt: Faptele Apostolilor 8.16; 10.44; 11.15. Iar despre „*turnarea*“ Sfântului Duh ne vorbesc următoarele texte: Faptele Apostolilor 2.17, 33; 10.45.

Apostolul Pavel întrebuințează și el o dată acest cuvânt ca privind întregimea credincioșilor în Tit 3.6. Însă aceste versete nu ne spun nicidecum că această „*cădere*“ a Duhului și această „*turnare*“ a Duhului ar fi fost ceva care să se fi văzut și într-un chip exterior așa cum este cazul în ziua Rusalilor. Citim de pildă că „**a căzut** frica peste toți“ (Faptele Apostolilor 19.17 comparat cu Romani 15.3 și Faptele 13.11). Aceasta nu înseamnă că „*căderea fricii*“ s-a putut vedea și într-un chip exterior.

Același cuvânt întrebuințat în cartea lui Ioel 2.28 și în Faptele Apostolilor 2.17, 33 pentru „*turnarea*“ sau „*vărsarea*“ Duhului Sfânt îl găsim întrebuințat și în Psalm 42.4; 62.8; 69.24 etc. De asemenea „*a-ți vărsa sufletul*“ sau *turnarea* sau *vărsarea mâniei* nu sunt legate de ceva care se zărește în afară.

Așadar cuvintele acestea apasă mai degrabă asupra faptului că lucrul s-a făcut DEODATĂ și pe NEAȘTEPTATE decât că ar fi fost văzut și în afară. Aceste versete (Faptele Apostolilor 10.44-46) ne dovedesc de altfel acest lucru. Petru nu vorbise decât puțin și iată că el este întrerupt brusc și cei de față își dau seama cu uimire că națiunile primiseră Duhul Sfânt „*căci îi auzea vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu*“.

Această lucrare a Duhului (și nu un semn văzut sau simțit) convinse pe credincioșii evrei că aceste suflete dintre neamuri primiseră Duhul Sfânt. Ei văzură în cele întâmplate aici o oarecare urmare a ceea ce avusese loc în ziua Rusalilor și a cărei primă parte o trăiseră ei înșiși. Prin adăogirea acestor prime roade (pârğa) dintre neamuri, Adunarea își luase acum înfățișarea definitivă ca fiind o „*împreună alcătuire*“ a credincioșilor dintre iudei și neamuri.

Cei drept Scriptura ne mai vorbește și despre „*vorbirea în limbi*“ precum și despre „*a mări pe Dumnezeu*“ ca pe niște lucrări ale Duhului Sfânt dar de atunci nu le mai pune niciodată în legătură cu „*căderea*“ sau „*turnarea*“ Duhului Sfânt.

Pentru cine este străină deosebirea între „*botez și dar*“ al Duhului Sfânt în evenimentul de la Rusalii, acela nu va face nici deosebirea dintre „*darea, venirea și primirea Duhului Sfânt*“. Dar credinciosul poate fi sigur că Domnul spune ce crede și crede ce spune. Promisiunea Tatălui care cuprinde *darea, venirea și primirea Duhului Sfânt și botezul cu Duhul Sfânt* nu sunt nicicând una și aceeași. La un dar este nevoie de un dăruitor, la venire o persoană, la primire un primitor, la botez un botezător.

Scriptura deosebește toate acestea foarte exact. Când vorbește de darul Duhului Sfânt, atunci ne spune că Dăruitorul este atât Tatăl cât și Fiul (Ioan 14.16; 15.26; Faptele Apostolilor 11.17). Iar dacă ne vorbește despre botezul cu Duhul Sfânt, atunci numește numai pe Domnul Isus (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33).

Unii, din cauza necunoașterii Scripturii, cer a fi botezați de Duhul Sfânt ca și cum Duhul Sfânt ar boteza cu Duhul Sfânt. Astăzi sunt multe păreri cu privire la botezul cu Duhul Sfânt și avem nevoie de har ca să nu trecem peste ce este scris. S-a spus, de pildă, în reptate rânduri, că:

- prin botezul cu Duhul Sfânt se săvârșește *o lucrare* în cei credincioși.

- prin urmare, fiecare trebuie să *umblă* după botezul cu Duhul Sfânt.
- prin botezul acesta fiecare *primește* o anumită parte din Duhul în care a fost botezat.

Dacă cercetăm Scriptura nu găsim de loc că prin botezul cu Duhul Sfânt se săvârșește o lucrare în noi. Nu este vorba în ce privește acest botez de o lucrare în noi, ci de o lucrare **cu noi**. Prin botezul cu Duhul Sfânt, o lucrare s-a împlinit cu credincioșii, și anume aceea că ei au fost uniți cu toții într-un singur Trup.

UMBLAREA DUPĂ BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

Cât privește această umblare, ea se întemeiază pe părerea că acest botez are loc și astăzi și că el este pentru fiecare credincios în parte. Scriptura însă – *lucru foarte vrednic de luat în seamă* – nu cunoaște nici un botez al Duhului de care să se fi bucurat individual un singur credincios. Botezul cu Duhul Sfânt a avut loc, conform cuvintelor Domnului, în ziua Rusalilor la Ierusalim și el a fost (spre deosebire de botezul în apă) partea nu a unei singure persoane, ci a întregimii credincioșilor. În lumina acestui adevăr trebuie să judecăm veștile care spun: „fratele sau sora cutare a fost botezat cu Duhul Sfânt“.

Botezul cu Duhul Sfânt nu a fost pentru fiecare om în parte – când aici, când acolo – ci a fost o lucrare a Domnului săvârșită **o singură dată cu toți credincioșii laolaltă ca alcătuind un întreg**; era lucrarea Domnului prin care El înființa Adunarea Sa, *în care sunt cuprinși toți cei ce primesc Duhul Sfânt*, așa cum spune Scriptura: „Noi toți am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup“. Scriptura nu mai vorbește apoi niciodată de alte botezuri cu Duhul Sfânt care ar fi trebuit să mai aibă loc. Mai putem oare să fim botezați încă o dată ca să alcătuim un singur Trup? Poate oare Adunarea să ia ființă de mai multe ori decât o singură dată? Cel care începe o clădire de mai multe ori nu este un meșter bun. Dacă Adunarea a fost alcătuită în ziua Rusalilor, se mai poate alcătui din nou? Poate oare Trupul lui Hristos să mai ia ființă încă o dată? Niciodată!

Unirea mădularelor într-un singur Trup – Trupul lui Hristos – a avut loc prin botezul cu Duhul Sfânt în ziua Rusalilor și Scriptura nu ne vorbește niciodată despre *o repetare* a acestui botez. Este adevărat că în perioada de la început, în timpul așezării Adunării, Dumnezeu a descoperit prin niște întâmplări deosebite (cum am văzut la Corneliu) lărgimea și rostul acestui botez, dar nu este vorba niciodată de o repetare a botezului cu Duhul Sfânt.

Fiecare credincios care primește pecetea Sfântului Duh este **adăugat** la Trupul care și-a găsit începutul în ziua Rusalilor. Copilul care se naște, intră în familia care a fost alcătuită mai înainte, dar nu are loc o nouă întemeiere a familiei ori de câte ori se naște un copil. Toți sunt cuprinși în actul de întemeiere al familiei care s-a făcut o singură dată. Tot astfel nu are loc un nou botez pentru fiecare credincios în parte, ci prin darul (primirea) Duhului Sfânt (nașterea spirituală) fiecare este făcut părtaș al botezului, care a avut loc o singură dată și prin care familia cerească a fost întemeiată așa încât apostolul putea să scrie corintenilor că ei au fost botezați într-un Duh ca să alcătuiască un Trup.

Încă un cuvânt cu privire la gândul că prin botez s-ar primi ceva. Oriunde găsim în Biblie cuvântul „botez“ nu găsim niciodată în legătură cu el gândul că cel care este botezat ar primi prin aceasta o parte din ELEMENTUL BOTEZULUI (duhul, apa etc.) în care el este botezat. Adică, că ar primi o parte din Duhul Sfânt pentru că el este botezat în Duhul Sfânt, sau o parte din apă pentru că este botezat în apă, sau din nor și din mare în care a fost botezat Israel. Gândul pe care ni-l arată Scriptura în legătură cu botezul *nu este cel al primirii, ci al unirii cu ceva și al ieșirii de pe un tărâm și al intrării pe alt tărâm*.

De pildă, Israel a fost botezat în nor și mare. Ei n-au primit nimic din mare, ci este vorba la acel botez de ieșirea din legătura cea veche și intrarea într-o legătură nouă. Prin botezul în nor și mare, ei au fost uniți astfel: în nor cu mărirea și prezența lui Dumnezeu, iar în mare era despărțirea de Egipt și intrarea lor în pustie.

În botezul cu apă nu primim nimic din apă, dar pentru că „suntem făcuți una împreună cu El“ (Romani 6.4-5), botezul înseamnă pentru noi părăsirea întregului tărâm al primului om (Adam) și intrarea în sfera de viață a Omului al doilea (Hristos); el este totodată punctul de despărțire între cei doi oameni (cel vechi și cel nou) și între tărâmurile lor (cel pământesc și cel ceresc).

Tot astfel este și cu botezul în Duhul Sfânt. El înseamnă *ieșirea* din ceea ce eram mai înainte: iudei, greci, robi, oameni liberi și încorporarea noastră laolaltă în singurul Trup, care este Adunarea lui Hristos.

VORBIREA ÎN LIMBI

Alții, legând de botezul cu Duhul Sfânt „*vorbirea în limbi*“, au stabilit că ar fi semnul după care se cunoaște că cineva a fost botezat cu Duhul Sfânt. Acest mod de gândire se sprijină pe o concluzie greșită. Corinteni, cărora apostolul le scria că toți au fost botezați în Duhul Sfânt, erau departe de a vorbi toți în limbi (1 Corinteni 12.29-30). Prin urmare, nu suntem învățați că o singură persoană poate să fie botezat cu Duhul Sfânt și nici că acest botez trebuie să fie urmat de vorbirea în limbi.

Chiar în ziua Rusalilor nu găsim vorbirea în limbi în legătură cu botezul Duhului, ci doar cu „umplerea cu Duhul Sfânt“, vorbirea în limbi nefiind semnul deosebit. Când mai târziu mulți au devenit credincioși și s-au umplut de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 4.31), nu găsim scris că ei ar fi vorbit în limbi. De asemenea când Pavel s-a umplut de Duhul Sfânt (Fapte 9.17) se istorisește despre SINCERITATEA mărturisirii sale, dar nicidecum că el vorbea în limbi.

În tot timpul – probabil zece ani – cuprins între Rusalii și întoarcerea la Dumnezeu a lui Corneliu găsim mai multe istorisiri despre semne și minuni, dar nici o arătare și nici o aluzie la vorbirea în limbi. Mai departe, în perioada următoare de vreo paisprezece ani, cuprinsă între pocăința lui Corneliu și ucenicii din Efes nu găsim deloc amintită vorbirea în limbi. De notat că pe acești ucenici apostolul nu i-a întrebat dacă vorbesc în limbi și nici dacă au fost botezați cu Duhul Sfânt, ci doar le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?“ Să observăm: „când ați crezut“ și nu când ați fost botezați. Și a doua întrebare: „Dar cu ce botez ați fost botezați?“ însemna „care este temelie credinței voastre?; în cine ați crezut?; cu cine v-ați unit?; pe cine mărturisiți?“ Auzindu-i că ei n-au cunoscut decât pe Ioan Botezătorul, apostolul le-a vorbit despre Domnul Isus și nu despre Duhul Sfânt. Și când au auzit aceste vorbe au fost botezați în Numele Domnului Isus. Apoi Duhul Sfânt a mărturisit, a adeverit că mărturisirea credinței lor a fost adevărată prin faptul că au fost adăugați Adunării lui Hristos.

Apoi iarăși, de la capitolul 19 până la sfârșitul cărții Faptele Apostolilor (o perioadă de vreo șapte ani) nu ni se istorisește nimic despre vorbirea în limbi.

Cele trei cazuri pe care le-am găsit în Faptele Apostolilor au fost într-o strânsă legătură cu unele învățăminte deosebite pe care Domnul le-a dat lor Săi în acele zile. Apoi nu mai găsim în nici o carte din Biblie, afară de 1 Corinteni, ceva despre vorbirea în limbi. Și ce loc dau unii astăzi vorbirii în limbi despre care Scriptura ne spune că va înceta!?

Se spune câte o dată că limbile vor înceta numai „când va fi venit cea ce este desăvârșită“. Afirmatia aceasta nu se potrivește însă cu Scriptura. Să ne uităm mai de aproape la aceste versete din 1 Corinteni 13.8-10. Pavel vorbește despre durată veșnică a dragostei. Apoi el revine încă o dată asupra a trei lucruri despre care vorbește mai înainte în versetele 1 și 2:

- Prorociile;
- Limbile;
- Cunoștința.

Despre prorocii, apostolul spune că vor fi desființate; tot așa se spune despre cunoștință. Despre limbi însă se spune că ele vor **înceta**. În versetul 9 apostolul revine încă o dată asupra cunoștinței și asupra prociilor și ne spune că amândouă le avem *în parte*. În versetul 10,

apostolul ne spune: când se va sfârși acest „în parte“ (cunoștința și prorociile): „când va veni ce este desăvârșit“. Așadar vedem lămurit din aceste cuvinte că ÎNCETAREA vorbirii în limbi nu este cuprinsă în lucrurile care vor fi desființate atunci când „va veni ce este desăvârșit“, ci apostolul fără a lămuri în care împrejurări, ne spune pur și simplu că *limbile vor înceta*. În acele zile în care „vorbirea în limbi“ încă mai avea loc în adunări, **darul acesta purta într-un chip așa de vădit pecetea Duhului Sfânt încât NU putea să existe nici o îndoială în privința curăției lui**. Ceea ce se numește astăzi „vorbire în limbi“ nu arată așa ceva. Chiar și cei ce susțin vorbirea în limbi sunt nevoiți în multe cazuri să recunoască neautenticitatea acestei vorbiri în limbi.

Pentru cel care a înțeles din Scriptură că Domnul prin botezul cu Duhul Sfânt a desăvârșit unitatea răscumpărăților Săi într-un singur Trup, aceste lucruri despre Rusalii nu mai sunt o greutate. Știm că făgăduințele pe care Dumnezeu le-a făcut lui Israel prin gura lui Ioel își vor avea în zilele viitoare deplina lor împlinire. Dar în timpul harului noi nu avem de așteptat nici o repetare a celor întâmplate în ziua Rusalilor.

Să vorbim acum ceva despre „limbile ca de foc“ împărțite printre ei (Faptele Apostolilor 2.3) în care unii văd

BOTEZUL CU FOC

pe care-l vestise Ioan Botezătorul. Ei zic că credinciosul primește în chip tainic, prin botezul cu foc, o deosebită pregătire și înzestrare pentru slujbă și că prin lucrarea aceasta firea veche și păcatele care locuiesc în noi sunt mistuite.

Cercetând însă asemenea păreri în lumina Scripturii, trebuie să constatăm nu numai că Scriptura NU ne învață așa ceva, dar și că o astfel de învățătură nu are nici cel mai mic rezim pentru părerea că cele întâmplate în ziua Rusalilor ar fi un botez cu foc. Este foarte dureros să vezi cum deseori, numai prin faptul că două cuvinte biblice sună puțin la fel, uni fac să iasă niște învățături și vederi nechibzuite pe care Scriptura nu le recunoaște. Faptul că Domnul Isus și apostolii nu au vorbit niciodată un singur cuvânt despre „botezul cu foc“ ar trebui să le dea de gândit celor care împărtășesc astfel de idei.

Ioan Botezătorul este singurul care, rostind vestea ce i se încredințase pentru Israel, a vorbit despre botezul cu foc zicând: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc“ (Matei 3.11; Luca 3.16). Când Domnul, după învierea Sa, vorbea cu ucenicii Săi despre botezul lui Ioan, cât de bine ar fi putut să le spună: „Voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt și cu foc!“, însă El le spune doar: „Veți fi botezați cu Duhul Sfânt“ și nu adaugă „și cu foc“. Tot așa și Petru când a vorbit în Faptele Apostolilor 11.16 despre aceste cuvinte, lasă la o parte expresia „și cu foc“. Dacă ucenicii ar fi fost botezați „cu foc“ în ziua Rusalilor, credeți că nu ar fi amintit ceva despre un adevăr atât de important? Dacă nici Domnul, nici apostolii nu leagă unul de celălalt botezul cu „Duhul Sfânt și botezul cu foc“ nu avem drept să facem noi acest lucru. Numai faptul acesta ar trebui să fie de ajuns pentru ca să nu privim botezul „cu Duhul Sfânt“ și botezul „cu foc“ ca însemnând același lucru. Dimpotrivă, este vorba de

DOUĂ EVENIMENTE DEOSEBITE

unul de celălalt și nicidecum două cuvinte care ar arăta un singur lucru. Botezul cu Duhul Sfânt și-a găsit împlinirea în ziua Rusalilor, iar botezul „cu foc“ este încă în viitor și el însemnează „focul judecății“ care are să vină peste cei ce resping harul.

Să cercetăm acum spusele lui Ioan Botezătorul împreună cu contextul (cuvintele care le însoțesc). Dar mai înainte, să dăm voie Scripturii să ne reamintească scopul pentru care Ioan a predicat și a botezat „cu botezul pocăinței“: el era pentru ca Israel să recunoască și să primească pe Mesia al Său (Ioan 1.31). În Matei 3.11 observăm cum Ioan, pornind de la

botezul său îndreaptă privirile ascultătorilor asupra botezurilor cu care avea să-i boteze Acela care venea după el. Din primirea sau respingerea botezului său (al lui Ioan) urma cu ce fel de botez aveau să fie botezați ei de Domnul și anume cu Duhul Sfânt spre binecuvântarea lor sau cu foc spre judecata lor.

Cei care au primit botezul lui Ioan „au dat dreptate lui Dumnezeu“ când cerea ca ei să se pocăiască. Însă cei care nu s-au botezat, au făcut zadarnic pentru ei planul de har al lui Dumnezeu și și-au atras asupra lor judecata (Luca 7.29-30). În adevăr, din primirea sau respingerea botezului său, atârna, ca o urmare firească, primirea sau respingerea lui Hristos. Unii erau grâul, ceilalți pleava. Apoi, ceea ce Ioan înțelegea prin „botezul cu foc“ aceasta ne-o lămurește el însuși în context: „Pleava, o va arde într-un foc care nu se va stinge“ (Matei 3.12).

Cum am mai spus, unii gândesc că botezul cu „foc“ este în legătură cu unele binecuvântări și arătări de putere. Dar nu este oare nechibzuit să lași contextul la o parte și să prezinți *focul* din versetul 11 ca „binecuvântare“ și *focul* din versetul 12 ca judecată? *Focul nu are altă putere decât să mistuie*. În toată Scriptura găsim focul ca un simbol al judecății și al mistuirii. Să ne gândim numai la cuvintele Domnului din Marcu 9.43-48. Apostolul Pavel spune că Domnul Isus va veni din cer „cu îngerii puterii Sale într-o văpaie de foc, dând răzbunare celor ce nu cunosc pe Dumnezeu și celor ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus care vor suferi pedeapsă veșnică...“ (2 Tesaloniceni 1.7-9).

Tot așa este și astăzi: toți care au primit pe Domnul prin pocăință și credință sunt părtași ai botezului cu Duhul Sfânt care a avut loc în ziua Rusalilor. Însă pentru cei ce resping mărturia lui Dumnezeu, nu rămâne decât botezul cu foc. Ioan vedea în chip profetic aceste două botezuri în viitor, și el a mărturisit cu putere că Cel ce avea să le îndeplinească era chiar în mijlocul lor.

LUNGA PERIOADĂ

care despărțea aceste două botezuri, era – foarte de crezut – ceva ascuns lui Ioan, tot așa după cum prorocilor Vechiului Așezământ, le era ascuns că „anul mântuirii“ și „ziua răzbunării“ aveau să fie despărțite una de cealaltă printr-o lungă perioadă de timp și că aceste două expresii cuprindeau în ele întâia și a doua venire a lui Hristos. Ei nici nu bănuiau această perioadă de timp dintre „anul mântuirii“ și „ziua răzbunării“ și cu atât mai puțin că în acel timp minunatul plan al lui Dumnezeu – strângerea Adunării Sale – avea să se împlinescă.

Când Isaia scria: „Duhul Domnului este peste mine... M-a trimis să vestesc *anul îndurării* Domnului și *ziua răzbunării* Dumnezeului nostru“, ce știa el oare despre faptul că între aceste două lucrări legate cu un „și“ aveau să treacă o perioadă de timp de două mii de ani? La Nazaret, Domnul a căutat special aceste versete. El a făcut o despărțire între aceste două lucrări legate prin cuvântul „și“ cu toate că se află strâns legate în aceeași frază. Domnul a citit textul până la anul de îndurare, apoi a închis cartea și a declarat că aceste cuvinte, adică numai ceea ce citise El erau împlinite (Luca 4.21). După cum plănuiise mai dinainte, Domnul a închis cartea tocmai înainte de restul cuvintelor: „și *ziua răzbunării* *Dumnezeului nostru*“. Această zi este ca și botezul cu foc vestit de Ioan Botezătorul încă în viitor. Când Domnul Isus va lua în mână cartea pecetluită cu șapte peceteți, atunci această zi a mâniei își va avea începutul (Apocalipsa 5.1-7).

Textul din Luca 4.16-21 este foarte vrednic de luat în seamă. Domnul a luat cartea închisă (înfășurată), apoi *a deschis-o* și a vorbit despre începutul „anului de îndurare“. Apoi, *a închis cartea* (care cuprindea cuvintele „ziua răzbunării“) și a dat-o slujitorului. În urmă „S-a așezat jos“ și ochii tuturor au fost ațintiți la El. Acest text cuprinde un înțeles adânc, foarte adânc. Hristos este Cel care deschide Scripturile. El este Cel care anunță ziua harului începând cuvinte de har astfel încât omul se miră (versetul 22). Cartea care cuprindea această zi de har,

care de atunci era deschisă, Hristos o pune în mâna slujitorului. Apoi se așază la dreapta mării, în locurile cerești și ochii tuturor se îndreaptă spre El.

Am înțeles oare că în Persoana Domnului avem cheia cu ajutorul căreia putem înțelege Scriptura? S-a întipărit în mintea noastră că suntem în ziua harului? Ne socotim pe noi înșine ca niște slujitori în mâna cărora Domnul a încredințat Cartea deschisă cu ziua harului? Ce înseamnă pentru noi faptul că Hristos șade la dreapta mării? Sunt ochii noștri îndreptați asupra Lui? Lumea privește la oameni și întâmplări care izbesc ochii, însă noi privim la Domnul Isus.

Primul eveniment mare pe care îl așteptăm este venirea Domnului din cer. În Apocalipsa 5 Îl găsim pe Hristos luând din nou cartea în mână. Dar de data aceasta nu din mâna slujitorului, ci din mâna Aceluia care șade pe tron, și anume nu din tronul din care iese harul, ci din tronul din care ies fulgere, glasuri și tunete. Atunci se vor desfășura urmarea cuvintelor scrise de Isaia: „și ziua răzbunării Dumnezeului nostru“ etc. Oh, ce preschimbări vor avea loc pe pământ când Dumnezeu va curăți pământul Său prin judecată și îl va pregăti pentru ziua domniei Sale!

Așadar, găsim deseori în Scriptură lucruri și întâmplări strâns legate în aceeași frază, dar între care își găsesc loc perioade lungi de timp, fără ca lucrul acesta să fie arătat. Așa este în ceea ce privește botezul „cu Duhul Sfânt“ și botezul „cu foc“ (vezi și Ioan 5.29; 2 Timotei 4.1).

S-au scurs două mii de ani de când a avut loc botezul „cu Duhul Sfânt“, însă botezul „cu foc“ n-a avut încă loc. Când el va avea loc, timpul de față în care Adunarea lui Dumnezeu se alcătuieste, își va avea sfârșitul și va începe ziua mântuirii. Unii copii ai lui Dumnezeu cer, în mod nechibzuit ca Domnul să le facă parte de „botezul cu foc“, neștiind că prin aceasta ei cer asupra lor judecata și focul mistuitor al lui Dumnezeu.

Să comparam încă o dată pe scurt textele din Matei 3.11 cu Faptele Apostolilor 2.3. În Faptele Apostolilor versetul ne vorbește mai întâi că, au fost văzute „niște limbi CA de foc“. Deci nu niște „limbi DE foc“, ci limbi care puteau fi comparate, care se asemănau cu niște limbi de foc. Nu există oare o mare deosebire între „a fi botezat cu foc“ și vederea unor „limbi ca de foc“? Cine citește cu luare aminte textul din Faptele Apostolilor 2.3 observă că ceea ce vrea Duhul Sfânt să ne pună înaintea ochilor sunt *limbile*, iar mai departe că aceste limbi s-au așezat fără deosebire peste fiecare din ei. Dar când este vorba despre cum arătau aceste limbi, ne spune că ele erau „CA de foc“. Într-adevăr, ce legătură poate fi între aceste cuvinte „ca de foc“ și „botezul cu foc“, despre care a vorbit Ioan Botezătorul? Nu ne vorbesc oare limbile, mai degrabă, despre mărturia pe care trebuia să o ducă mai departe ucenicii, decât despre botezul cu foc?

Faptul că aceste limbi „s-au împărțit“, poate fi indicația că mărturia harului nu mai avea să fie acum limitată numai în cadrul lui Israel, ci trebuia să fie dusă peste tot în toate limbile și graiurile. Iar faptul că erau „ca de foc“ ne poate arăta că, lucrarea mărturiei lui Dumnezeu, ca și focul, descoperă și judecă ceea ce este potrivnic sfințeniei lui Dumnezeu. Cât de simplă este istorisirea din Faptele Apostolilor 2. Pe de o parte „toată casa a fost umplută cu Duhul Sfânt“ și prin aceasta toți cei ce erau în casă au fost „botezați“ (cufundați) în același Duh pentru a alcătui „un singur Trup“ iar pe de altă parte, când Duhul Sfânt s-a lăsat asupra fiecăruia în parte, toți au primit darul Duhului Sfânt, prin care au fost făcuți în stare să fie mărturiile Sale în lume. După aceea este menționat că: „Toți s-au umplut cu Duhul Sfânt și au început“ să vestească mărturia harului lui Dumnezeu „după cum le da Duhul să vorbească“ (Fapte 2.4).

UMPLEREA CU DUHUL SFÂNT

Nu este o lucrare care se înfăptuiește odată pentru totdeauna, ci este ceva care se repetă în cursul vieții cu Domnul. Nu trebuie să confundăm această lucrare cu *botezul* Duhului Sfânt sau cu *darul* Duhului Sfânt.

Putem fi îndemnați: „Fiți plini de Duhul Sfânt“ (Efeseni 5.18), dar nu putem să fim îndemnați: „Fiți botezați cu Duhul Sfânt“ sau „Fiți înzestrați sau pecetluiți cu Duh Sfânt“. Dar starea de plinătate a Duhului (umplerea) este în strânsă legătură cu **predarea** noastră Domnului și cu o viață de credință și de ascultare. A fi cineva plin de Duhul Sfânt este o lucrare pe care o găsim în Scriptură nu numai cu începere de la Rusalii când Duhul Sfânt Și-a ales domiciliul în credincioși, ci această lucrare a fost întâlnită în toate timpurile de mai înainte. Prin urmare, umplerea nu este o lucrare care face parte din botezul sau din darul Duhului Sfânt și nu este aceeași cu locuirea Duhului Sfânt în noi. Nu putem spune că atunci când Duhul Sfânt își face locuința într-un om înseamnă în același timp și că acel om este plin de Duhul Sfânt.

Locuirea în noi a Duhului Sfânt este ceea ce deosebește pe credincioșii din timpul harului de cei din vremea Vechiului Așezământ. Dar observăm, pe de o parte că după Rusalii, deși Duhul Sfânt locuia în credincioși, ei au fost totuși din nou umpluți cu Duhul Sfânt, iar pe altă parte cu toate că Duhul Sfânt nu locuia în credincioșii Vechiului Legământ, totuși unii din ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt. De pildă găsim că înainte de Rusalii, Bețaleel a fost umplut cu Duhul Sfânt pentru ca în puterea Lui să ducă la bun sfârșit lucrările care i-au fost încredințate pentru cortul din pustie (Exod 31.2-3). Elisabeta a fost umplută cu Duh Sfânt ca, în bucuria ei, să laude pe Dumnezeu, iar Zaharia să proorocească (Luca 1.41, 67).

Tot astfel, după Rusalii, ucenicii în care Duhul Sfânt venise să locuiască au fost umpluți cu Duhul Sfânt ca să propovăduiască măreția harului lui Dumnezeu. Puțin mai târziu, Petru a fost din nou umplut pentru ca să mărească Numele Domnului în ceasul prigonirii. După aceea mica ceată a fost în întregime umplută din nou cu Duhul Sfânt ca în puterea Sa să vestească fără frică și cu îndrăneală Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi citim cum Saul și ucenicii s-au umplut de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 4.31; 9.17; 13.9, 52). Tot astfel, Scriptura menționează niște bărbați ca Ștefan și Barnaba care erau plini de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 6.3, 5; 7.55; 11.24) Apoi noi suntem îndemnați să fim plini de Duhul Sfânt (Efeseni 5.18).

Când credincioșii Vechiului Testament au fost umpluți cu Duhul Sfânt era de la sine înțeles că această lucrare nu cuprindea și unirea cu Hristos în calitatea Sa de Cap al Trupului. Această unire este legată de darul și locuirea în noi a Duhului Sfânt. De ea au parte numai credincioșii timpului de har care alcătuiesc Trupul lui Hristos.

Așadar, pe o parte vedem că un credincios al Vechiului Testament care nu avea Duhul Sfânt locuind în el, putea să fie umplut cu Duhul Sfânt, iar pe altă parte un credincios al timpului harului care avea Duhul Sfânt locuind în el, putea să nu fie plin de Duh. Din acest motiv, efesenii, căroră apostolul le scria că erau pecetluiți cu Duhul Sfânt, erau îndemnați să fie plin de Duhul. La credincioșii Vechiului Legământ, umplerea cu Duhul Sfânt era în funcție de venirea peste ei a Duhului, pe când la credincioșii din Adunarea lui Dumnezeu, umplerea cu Duhul Sfânt este desfășurarea în afară a puterii Duhului Sfânt care locuiește în ei.

Venim acum la o întrebare însemnată, care frământă multe inimi:

CUM POT FI UMPLUT DE DUHUL SFÂNT?

Scriptura nu ne răspunde cu un verset la această întrebare, dar ne arată persoanele care au fost pline cu Duhul Sfânt, ne spune cum a fost inima și viața lor față de Domnul și prin aceasta primim răspunsul la întrebarea noastră. Dumnezeu pune înaintea ochilor noștri astfel de suflete care prin ascultarea credinței sau predat Domnului și s-au supus de bună voie conducerii Lui și lepădându-se de sine. Privirile lor erau îndreptate numai asupra Domnului (Evrei 3.1; 12.2). Hristos locuia în inimile lor (Efeseni 3.17) și de pe buzele lor țâșnea lauda Sa. Ce oameni fericiți! Erau disprețuiți de lume, necunoscuți și alungați, dar recunoscuți de Domnul a cărui dragoste o gustau. Acestea au fost persoanele pline de Duhul Sfânt spre a împlini, în puterea Sa, anumite însărcinări încât Dumnezeu Își putea arăta prin ei slava Sa.

În vreo inimă se poate naște dorința de a fi și el așa. Cum poți ajunge la această umplere? Te ști mântuit, pecetluit cu Duhul Sfânt și simți în inimă că lipsește ceva și poate te rogi să primești mai mult din Duhul Sfânt. Aici însă nu este vorba de a avea mai mult din Duhul Sfânt ci mai degrabă ca El **să aibă mai mult loc în noi**.

Fiecare credincios primește darul Duhului Sfânt, însă nu fiecare credincios îi dă Duhului viața și inima sa. Să ne folosim de un exemplu: Eu plec de acasă și te rog să locuiești în locuința mea; îți dau cheile de la bucătărie și de la sufragerie. Celelalte camere însă le țin închise. Așa facem și noi cu Duhul Sfânt. Purtarea noastră poate să fie destul de îndatoritoare față de Oaspetele divin, dar când vine la noi El nu vrea să fie numai Oaspete, ci Proprietarul și Stăpânul care domnește asupra întregii noastre vieți ca aparținându-I totul spre a o modela pentru Hristos.

Fiecare încăpere a inimii noastre trebuie să-I fie deschisă Duhului Sfânt. Adeseori vrem să-L mărginim la locurile unde *noi am vrea* să-L avem. Ne mulțumim să ne dea mărturie despre dragostea lui Dumnezeu, chiar să ne întrebuițeze până la un anumit punct în lucrarea Sa, dar pentru casa, familia, afacerile, viața launtrică și din afară ținem noi cheile. Pe scurt spus: ca Duhul Sfânt să stăpânească în întregime inima noastră și să preschimbe totul pentru Hristos la o așa lucrare nu ne învoim. Plinătatea Duhului NU ne este dată ca un simplu răspuns la rugăciunea noastră, ci numai mergând pe drumul ce duce pe urmele Mântuitorului. Cererea în rugăciune a plinătății Duhului Sfânt poate să vină și dintr-o inimă în care sunt ținute ascunse tot felul de rădăcini rele ca lăcomia, egoismul etc. Inima omului este înclinată totdeauna să se așeze în fața altora și își găsește plăcerea să fie privită și admirată ca fiind „plină de Duh“.

Este foarte serios și însemnat lucru de a cerceta ce fel de motive stau la baza unei asemenea rugăciuni. Nu am văzut noi oare cum cei care stăteau mereu cu rugăciunea „umplerii cu Duhul Sfânt“ pe buze erau oameni care încă nu se despărțiseră de lume? În purtarea lor se vedea că își iubeau „eul“ lor și că nu puteau să sufere ca alții să-i atenționeze. Dacă cruțăm micile rădăcini de mândrie, de voință proprie, de lăcomie (și multe altele) ascunse în inimile noastre și nu-i dăm cu toată hotărârea inima noastră Duhului Sfânt nu vom fi niciodată (rugându-ne numai) plini cu Duh. Scriptura nu spune că trebuie în primul rând SĂ NE RUGĂM pentru a fi umpluți de Duhul Sfânt.

Scriptura ne spune: „Fiți plini cu Duh Sfânt“ (Efeseni 5.18). Purtarea noastră, starea noastră duhovnicească ar trebui să fie de așa fel încât să fim plini de Duhul Sfânt. Niciodată nu citim că ucenicii să se fi rugat ca să fie umpluți și nici ca cineva să fi fost umplut cu Duhul Sfânt ca răspuns la o astfel de cerere în rugăciune. Prin aceasta nu vrem să spunem că cei ce au fost umpluți cu Duhul Sfânt nu erau niște oameni ai rugăciunii. Ei au fost fără îndoială bărbați ai credinței și ai luptei în rugăciune.

În Faptele Apostolilor 4.23-31, găsim o astfel de ceată despre care citim că „toți s-au umplut de Duh Sfânt“. Dar oare pentru a fi umpluți de Duh se rugau ei? Dumnezeu a vrut ca rugăciunea lor să rămână scrisă pentru noi, dar nu găsim în ea că ei cereau „să fie umpluți“. Tema rugăciunilor lor era slava Numelui Domnului și singura cerere pe care o fac este aceasta: „Dă robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala...“ Conștienți de neputința lor, ei cereau să poată vesti Cuvântul Său cu toată îndrăzneala în ziua strâmtorării ca și în ziua libertății.

Ce dragoste, ce predare, ce tărie de credință și totodată ce atârnare de Domnul întâlnim în această rugăciune! Ea ne face să ne amintim de Daniel care, având înaintea lui groapa cu lei, se ruga și lăuda pe Dumnezeu cum făcuse mai înainte. Așa de mult s-au itat pe ei înșiși încât nici nu au amintit înaintea Domnului situația grea și prigonirea. Goliți de orice voință proprie, dar bine hotărâți în inimă pentru a rămânea strânși alipiți de Domnul, ei își ridicară într-un gând glasul (și nicidecum strigând cu toții laolaltă) către Atotstăpânitorul. Cererea le-a fost ascultată prin faptul că s-au umplut de Duhul Sfânt: „Toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“. Scriptura ne dă aici un exemplu care ne

lămurește îndemnul apostolului: „Fiți plini de Duh Sfânt“. Putem observa *starea inimii* celor pe care Duhul Sfânt i-a umplut întrebându-i pentru slava Numelui Domnului.

Când un vas trebuie să fie umplut cu ceva, prima condiție este să fie golit de ceea ce îl umplea mai înainte. Dacă o sticlă este plină cu acid nu pot pune în ea untdelemn. Trebuie să golesc acidul, să curăț sticla și apoi să pun untdelemnul. Tot astfel este și cu credincioșii. Dacă doresc să fie umpluți de Duhul Sfânt trebuie să fie **goliți și curățiți** de lucrurile care nu se împacă cu comuniunea Fiului lui Dumnezeu. Atâta vreme cât mai găzduim în inimile noastre „pofa cărnii, pofa ochilor și mândria vieții“ (1 Ioan 2.16) nu putem fi umpluți cu Duhul Sfânt. Dacă însă i-am dat voie harului Domnului să ne curățească de aceste lucruri, atunci El vrea să ne umple inima ce a fost golită de „vinul“ cel străin. Despre acest lucru îndemna apostolul pe efeseni: „Nu vă îmbătați de vin...dimpotrivă fiți plini de Duh“.

Inima noastră niciodată nu este goală: ori este plină cu „vinul“ voinței proprii și a lucrurilor lumești, ori este plină cu Duhul Sfânt. Întrebarea nu este dacă noi stăpânim Duhul, ci dacă El ne **stăpânește** pe noi. Adeseori ne luptăm pentru lucrul acesta ca și Iacov despre care citim că Dumnezeu se lupta cu el și că el se lupta cu Dumnezeu (Geneza 32.24-28). Iacov se lupta să capete ceva de la Dumnezeu, dar Dumnezeu trebuia să se lupte cu Iacov să-l biruiască și să-i poată da binecuvântarea pe care o cerea. Unii se luptă să fie „umpluți“, dar Duhul Sfânt se luptă cu ei să-i poată umplea. Dumnezeu a trebuit mai întâi să-i lovească încheietura puterii lui Iacov ca să-l poată binecuvânta. Tot astfel, Dumnezeu trebuie adeseori pe niște căi foarte dureroase să zdrobească încheietura voinței noastre proprii, a mândriei noastre, a lăcomiei noastre etc. până când îi vom preda Lui lucrurile noastre ascunse în cele mai tainice unghere ale inimii.

Când cercetăm în Scriptură viața credincioșilor care au fost plini de Duhul Sfânt, atunci:

URMĂRILE PLINĂȚII DUHULUI

ni se înfățișază într-un mod deosebit de frumos. Cât de schimbat îl găsim pe Petru după ce a fost umplut cu Duhul Sfânt, el care altă dată era plin de sine însuși, de iubirea sa și de predarea sa! Acum nu mai vorbește despre sine: „Eu vreau... eu... eu voi fi...“ Așa vorbise mai înainte; acum nu-i mai vine pe buze nici un „eu“. Numele ce revine pe buzele sale este ISUS răstignit, înviat, Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2.22-36).

Lui Ștefan și lui Pavel li s-a permis să se apere, dar ei au vorbit despre Hristos. Tot așa este și astăzi. Omul plin de sine însuși vorbește despre el, despre experiențele sale minunate, despre ce a făcut și despre ce a vorbit el. Dar când Duhul Sfânt îi umple inima, atunci nu mai găsește nici o bucurie să vorbească despre sine. Buzele sale vorbesc despre Domnul Isus și despre lucrurile descoperite de Dumnezeu. Dar nu numai atât, ci și umblarea lor și

PURTAREA LOR ÎN CASA LUI DUMNEZEU

poartă pecetea lucrării Duhului Sfânt. Când apostolul le scria corintenilor despre arătările Duhului Sfânt în Adunare și-a început vorbirea arătându-le starea lor de mai înainte când stăteau sub o altă putere spirituală. Atunci ei erau „duși“ și „călăuziți“. *Fiecare om stă sub călăuzirea unei puteri duhovnicești*. Spiritele demonice călăuzesc pe oameni după placul lor la idoli (1 Corinteni 12.2; matei 17.15; Marcu 5.1-20). Dar Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește potrivit gândurilor lui Dumnezeu și în armonie cu Scriptura.

Cuvântul lui Dumnezeu își găsește în cel ce este plin și călăuzit de Duhul Sfânt o reprezentare vie (Filipeni 2.16). Un asemenea om trăiește într-o stare neconținută de veghere asupra lui însuși (1 Corinteni 9.26-27). El lasă să pătrundă asupra sa lumina Cuvântului în

viața sa lăuntrică și de afară, dar și asupra colaborării în lucrarea Domnului și a slujbei sale când vorbește în public. Dorim să amintim în legătură cu aceste

TREI PUNCTE

câteva din lucrurile care deosebesc pe un credincios călăuzit de Duhul Sfânt:

1. Viața lăuntrică și din afară.

El însuși, casa sa, afacerile sale etc., toate vor fi așezate sub privirea Domnului lucrând „cinstit nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor“ (2 Corinteni 8.21), căci „a face dreptate și judecată este mai plăcut decât jertfele“ (Proverbe 21.3). Un astfel de om își păzește „inima mai mult decât orice“ (Proverbe 4.23), el nu are o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe și nu se îndeletnicește cu lucruri prea înalte pentru el (Psalm 131.1; Ieremia 45.5).

2. Colaborarea în lucrul Domnului.

Dacă Domnul binecuvintează slujba sa, el nu este plin de această slujbă, nu face caz de sine însuși și nu se socotește ca fiind cineva important. Este pentru un astfel de om o durere când privirile se îndreaptă asupra sa. Este gata să spună: „De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?“; „Doar și noi suntem oameni cu aceleași slăbiciuni ca voi“ (Faptele Apostolilor 3.12; 14.15). Iar dacă, în loc de admirație, el este necunoscut, i se face nedreptate sau se răspunde cu lipsă de iubire, el nu ascunde aceste lucruri în inima sa ca să poată într-o zi să le scoată la iveală. El nu mai are în inimă loc pentru asemenea sentimente.

În colaborarea sa în lucrarea Domnului, el nu-și va urma în mod personal drumul său înainte, ci va socoti și se va purta ca un *împreună-lucrător*. Oriunde l-ar așeza Domnul în harul Său, niciodată nu va privi ca slujba fiind a sa, ca adunarea fiind a sa, sau câmpul de misiune ca fiind al său. În smerenie el este pătruns de faptul că lucrarea este a Domnului, câmpul de lucru al Său și că el nu este așezat acolo decât ca un „împreună-lucrător“ (1 Corinteni 3.9; 1 Tesaloniceni 3.2; Filimon 24). În felul acesta, el va fi ferit de a-și vedea de drumul său în lucrarea Domnului și de a lucra fără a colabora cu frații împreună-lucrători cu el (Faptele Apostolilor 14.26; 15.4; 3 Ioan 8; Galateni 2). De asemenea el nu va da la o parte sfatul unor frați care au primit de la Domnul judecată duhovnicească (Galateni 2.9-10; 1 Corinteni 14.32-33; Efeseni 5.21; 1 Corinteni 16.16; Filipeni 2.3; Faptele Apostolilor 18.26-27; Galateni 2.14; Psalm 141.5; Proverbe 9.8; 25.12; 27.6). El nu se va prețui pe sine, nici părerea sa ca fiind mai presus de aceea a fraților săi. Un copil al lui Dumnezeu care s-a lăsat umplut de Duhul Sfânt va crește tot mai mult în smerenie. Când apostolul Pavel și-a scris prima epistolă către corinteni, s-a numit cel mai mic dintre apostoli. Apoi cu câțiva ani mai târziu s-a numit cel mai neînsemnat (Efeseni 3.8). Ceva mai târziu s-a numit cel dintâi dintre păcătoși (1 Timotei 1.15). Tot așa ar trebui să se petreacă lucrurile cu noi: cu cât vom umbla mai mult în lumină cu atât să devenim mai mici în ochii noștri și să creștem în smerenie.

3. Slujba vorbirii în public.

Un slujitor al Cuvântului plin de Duhul Sfânt va vorbi într-un mod ușor de înțeles (1 Corinteni 14.6, 9, 19); va vorbi lucruri care slujesc la *zidirea duhovnicească* a adunării (1 Corinteni 14.5) și aceasta se va face nu după voința proprie, ci așa cum este călăuzit de Duhul Sfânt. El va lăsa ca în toate să vorbească Scriptura (Romani 4.3; 9.17; 10.11; Marcu 12.10; Isaia 8.20), se va adânci în Scriptură, va veghea cu grijă pentru a împărți drept Cuvântul (2 Timotei 2.15) și nu va vorbi lucruri care nu se potrivesc cu Biblia (1 Corinteni 14.36-38). El va fi dispus ca alții să judece cuvintele lui (1 Corinteni 10.15; 14.29) și nu va trece peste dispozițiile pe care le-a dat Dumnezeu pentru bunul mers al Adunării Sale (1 Corinteni 11.1-6; 14.34; Faptele Apostolilor 10.47-48 etc).

Dacă ne-ar sta mai mult pe inimă îndemnul „Fiți plini de Duh“ cu mult mai mult s-ar vedea în noi și în Adunare chipul Domnului și lucrarea Duhului Său.

Cineva poate va întreba: cum se face că apostolii, care cu puține zile mai înainte fuseseră umpluți de Duhul Sfânt au putut

SĂ MAI FIE UMLUȚI DIN NOU?

Nu ne vom încumeta să tragem concluzia că apostolii au fost neascultători așa încât Duhul Sfânt să nemaiputând să-i umple mai departe, ei ar fi avut nevoie să fie umpluți din nou. Când un vas este plin mai poate oare să fie mai plin? Copii lui Dumnezeu nu sunt niște vase moarte, ci vase vii ale Duhului Sfânt, vase care cresc. Dacă vasul crește, poate să fie umplut din nou. Scriptura vorbește despre creșterea credinței. Credința crește numai pe calea credincioșiei față de Domnul. Cu cât crește credința, cu atât se lărgeste inima și vasul crește în așa fel încât poate să fie umplut din nou cu Duhul puterii, al iubirii și al unei minți sănătoase (2 Timotei 1.7). Nu putem crește decât pe drumurile credinței – și acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu l-a pus pe Avraam mereu în fața unor noi încercări ale credinței.

De ce lucrează Dumnezeu în acest mod? Suntem în școala lui Dumnezeu și în calitatea noastră de școlari suntem mereu puși în fața unor încercări pentru creșterea și întărirea noastră. Elevul nu înțelege de ce profesorul îi pune mereu înainte recapitulări și examinări. Dar profesorul are un scop bine definit lucrând în acest fel.

Scopul lui Dumnezeu a fost ca să-l binecuvinteze pe Avraam. Spre a-l face destoinic pentru primirea binecuvântărilor, Dumnezeu trebuia să-l pună la noi probe. Omului firesc nu-i place lucrul acesta, dar este lucrul cel mai bun pe care poate să-l facă Dumnezeu pentru creșterea omului nostru lăuntric. Când trecem cu succes examenul vom putea merge înainte întăriți și destoinici pentru îndeplinirea unor noi îndatoriri. Dacă pierdem examenul, motivele nereușitei sunt date la iveală. Însă prin căință și mărturisire vom fi aduși din nou într-o stare bună. Oriunde citim în Biblie despre o nouă „umplere“ putem fi siguri că ea este în legătură cu niște hotărâri ale credinței de a lupta împotriva puterilor întunericului. Când tesalonicenii au rămas statornici în credință în mijlocul unor „prigoniri și strâmtorări“ cumplite, citim despre creșterea credinței lor. Și dacă credința crește, va crește și omul cel nou. În modul acesta se va face un loc nou pentru Izvorul care locuiește în noi – Duhul Sfânt – dându-i posibilitatea să se reverse și să ne umple din nou.

Când cercetăm minunatul dar al Duhului Sfânt și privim plinătatea de binecuvântări ce ne-a fost împărțită în El, cât de mișcată este inima noastră la gândul că Dumnezeu trebuie să ne îndemne să *nu-L întristăm*. Da, trebuie să ne umple de rușine faptul că Dumnezeu trebuie să ne mai vorbească celor pe care i-a pecetluit cu Duhul Sfânt despre minciună, furt, mânie, cuvinte stricate, vorbire de rău etc. (Efeseni 1.13; 4.25-32). Numai cel ce nu cunoaște încă pe satan și nu-și cunoaște încă propria lui inimă firească poate să întrebe dacă astfel de lucruri se mai pot întâmpla printre copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu însă ne arată de ce fel de lucruri suntem capabili când întristăm pe Duhul Sfânt. Dar ce har! – dacă ne vorbește despre aceste lucruri, Dumnezeu nu ne amenință să retragă de la noi Duhul Sfânt, ci vrea să ne facă mai conștienți că suntem pecetluiți cu Duhul Sfânt în vederea zilei răscumpărării. Harul acesta al pecetluirii trebuie să ne păzească și să ne determine să trăim după Duh și nu după fire.

Dacă,

UMBLĂM ÎN DUHUL,

nu vom împlini pofta cărnii (a firi vechi). Umblarea în Duhul nu este o umblare sub lege de forma: „trebuie...nu lua...nu gusta...!“ (Coloseni 2,21). Dimpotrivă, este *o umblare în puterea Duhului Sfânt după pilda Domnului Isus*.

Unii copii ai lui Dumnezeu se mulțumesc cu o umblare cumsecade. Le este de ajuns să nu treacă anumite limite și să nu treacă anumite margini și să se poarte ca niște bărbați și femei

cinstite. Dar umblarea în Duhul este cu totul altceva: înseamnă *a umbla ca unii care au Duhul Sfânt și cunosc pe Dumnezeu*. Cunoașterea lui Dumnezeu le este dreptar în toate lucrurile. Toate lucrurile le judecă așa cum se înfățișează când sunt puse în legătură cu Dumnezeu. Purtarea lui, felul de a trata lucrurile și mersul lui sunt potrivite cu cunoștința care o are despre Dumnezeu.

Am întrebat cândva pe slujitorul unui fost rege german dacă regele își exprima zilnic dorințele către servitori. El mi-a răspuns: „Aproape că nu ne spunea nici un cuvânt“ - „Cum puteați să știți ce vrea el?“ - „Îl cunoșteam așa de bine încât știam ce vrea și ce avem de făcut pentru el“.

Tot așa este și cu noi dacă cunoaștem pe Dumnezeu: umblarea noastră va fi în conformitate cu această cunoaștere prin Duhul Său. Noi nu putem să producem această umblare prin eforturile firii vechi. Umblarea în Duhul este un produs automat al lucrării Duhului Sfânt în noi, atunci când El are stăpânire asupra noastră.

Dar dacă întristăm pe Duhul Sfânt nu putem umbla în Duhul. Adeseori nu observăm că L-am întristat și ne străduim în zadar să avem un mers după Duh. Cât de serios este din acest motiv, îndemnul:

NU ÎNTRISTAȚI PE DUHUL SFÂNT (Efeseni 4)

Unii au crezut că Duhul Sfânt este întristat atunci când mințim, când furăm, sau facem vreun lucru asemănător. Firește că Duhul este întristat când cădem în astfel de păcate. *Dar nu este El oare întristat și când nu luăm seama la lumina Cuvântului lui Dumnezeu, când nu ascultăm glasul Lui și ne îndeletnicim cu lucruri deșarte ale lumii?* Imaginează-ți că primești o scrisoare de la ai tăi. Plin de bucurie îmi citești din ea și îmi povestești despre cei ce îți sunt așa de scumpi inimi. Pe când mai citești și povestești, arunci o privire spre mine și vezi că eu citesc ziarul și nu mai sunt atent la cele ce-mi citești, și-mi spui: „Nu te doare pe tine că arăți așa de puțin interes pentru ceea ce mie îmi este atât de scump?“ Întristat, încetezi să mai citești despre ai tăi și în tăcere pui scrisoarea la o parte.

Tot așa este și cu Duhul Sfânt! El ne vorbește despre iubirea Tatălui, despre slava Fiului și ne împărtășește cereștile binecuvântări pe care ni le-a pregătit Dumnezeu. Dar în loc să luăm aminte la glasul Său, inima noastră este ocupată cu glasurile oamenilor și cu lucrurile acestei lumi. Oare nu-L întristăm? Oare nu este obligat Duhul să ne vorbească despre Hristos, să ne certe pentru lipsa noastră de atenție? În cartea Apocalipsa, Domnul atenționează încă o dată: „Cine are urechi, să asculte ce zice Adunărilor Duhul“. Cuvântul acesta ne arată că nu toți aveau urechi ca să audă glasul Duhului Sfânt. Dar oare noi avem urechi? Nu vrem să ne cercetăm? Dacă tu nu ai urechi pentru vocea Duhului, oare te mai miri că nu guști nimic din bucuria cerească care odată te făcea așa de fericit? Ce bucurie ai găsit atunci în legătura cu Domnul prin rugăciune și cercetarea Cuvântului Său! Cât de fericit te simțeai când în timp ce te adânceai în Cuvântul Său, o nouă rază a măririi sale îți pătrundea în inimă! Au rămas poate acele zile doar o amintire a ceea ce ai avut o dată, dar acum ai pierdut-o! *Ce fel de lucruri îți umplu acum inima?* Grijurile sau bogățiile vieții, familia, afacerile, lumea? Sau poate niște persoane cărora El a trebuit să le cedeze locul? Dacă așa stau lucrurile poți, cei drept, să te mai rogi, dar umblarea ta cu Domnul este fără inimă, citirea Cuvântului Său fără plăcere. De unde a venit această schimbare? Din pricină că Duhul Sfânt a fost întristat. El nu-ți mai poate vorbi despre dragostea Domnului și despre lucrurile cerești însă vrea să te trezească din somn ca să-i auzi din nou glasul.

Este posibil ca Domnul să folosească chiar aceste cuvinte pentru a trezi o inimă adormită. De aceea ascultă numaidecât glasul Domnului! Smerește-te, căiește-te și mărturisește-i Lui păcatul tău și unde este nevoie și oamenilor! Drege ceea ce-L întristează! Alungă lucrurile care te leagă de ceea ce este rău! Dă-i din nou stăpânire asupra ta și asupra vieții tale și dragostea

lui Dumnezeu va fi raza de soare a sufletului tău! Vei bea din nou din izvorul apelor vii, iar inima și gura ta vor fi pline de laudă în mărturisirea Numelui Său.

Cât de negrăit de mare este pierderea pe care o suferă un copil al lui Dumnezeu care întristează pe Duhul Sfânt! Să veghem cu mai multă atenție ca să nu-L întristăm, astfel ca prin El, chipul și ființa lui Hristos să se vadă în noi!

Un alt îndemn îl găsim în 1 Tesaloniceni 5.19-20:

NU STINGEȚI DUHUL!

Am văzut cum putem întrista pe Duhul Sfânt când facem sau permitem lucruri care Îi sunt potrivnice și când nu luăm seama la glosul Său. În citatul de mai sus este vorba de altceva, și anume de *stingerea Duhului* în lucrarea Sa, fie în noi, fie în alții.

Când în ziua Rusalilor, Duhul Sfânt Și-a găsit locuința în fiecare ucenic în parte, acest lucru s-a văzut prin ivirea limbilor ca de foc, iar curând după aceea găsim pe ucenici vestind în puterea Duhului, lucrările minunate ale lui Dumnezeu, în toate limbile oamenilor (Faptele Apostolilor 2.3-11). După cum a lucrat atunci, tot așa lucrează Duhul Sfânt și astăzi în inimile celor în care Și-a găsit locuința. Nu este aici nici un singur mădular al Trupului pe care El nu vrea să-L întrebuițeze spre folosul altora. O, și cât de multe și de felurite sunt darurile și slujbele pe care El, în puterea Sa, vrea să le întrebuițeze pentru glorificarea lui Dumnezeu. Este întocmai cum scrie Petru: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit“ (1 Petru 4.10). Unde Duhul lui Dumnezeu Se arată și aprinde un foc, să ne ferim să-l stingem sau să-l acoperim!

Pe Duhul Sfânt Îl găsim într-un mod deosebit la lucru în Adunarea lui Dumnezeu. Oh, cât de mult ar trebui să veghem să nu-L stingem! Tot ce se face în Adunare trebuie să slujească la zidirea duhovnicească și să fie lucrat de Duhul Sfânt. Este cu neputință citind 1 Corinteni 12 și 14 și să nu simți greutatea pe care o pune apostolul asupra faptului că Duhul Sfânt își alege vasele și instrumentele așa cum vrea El (1 Corinteni 11.18).

Să ne întrebăm: „Mai face El oare același lucru și astăzi?“ Desigur Îl face, dar noi suntem îndemnați să nu-I stăm în cale, împiedicându-L! Duhul Sfânt își alege instrumentele Sale după alte puncte de vedere decât ale omului. El privește în inimă și nu la ceea ce stă în fața ochilor! Deja în timpul apostolului Pavel își făcuse printre credincioși o dorință după înțelepciunea omenească și după vorbiri strălucitoare astfel încât el a trebuit să-i îndemne: „Nu stingeți Duhul, nu disprețuiți prorociile“. Se cereau cuvântări alcătuite cu meșteșug și rostite cu măiestrie, se umbla după daruri care să fie împodobite cu titluri, cu arătări din afară.

Ceea ce era în acele zile o tendință, a devenit astăzi o practică generală. Nu se mai prețuiesc darurile duhovnicești care nu se arată într-un mod care îi palce firii pământești, ci li s-a dat slujbelor o înfățișare care place firii pământești. Ceea ce Duhul Sfânt vrea să facă, și anume să-Și aleagă vasele și să miște buzele cum vrea El, lucrul acesta omul l-a luat în mâinile sale. Omul împarte diferitele daruri și slujbe numai anumitor persoane, iar pe cei al căror cuvânt este simplu le respinge slujba lor. Asemenea aranjamente dau cu totul la o parte rânduiala dumnezeiască și constituie o adevărată stingere a lucrării Duhului Sfânt. Cu toate că asemenea încălcări asupra drepturilor Duhului Sfânt au devenit astăzi un obicei, chiar o regulă generală, ele n-au încetat să fie prin aceasta un lucru rău.

În Casa lui Dumnezeu, Adunarea Sa, *Duhul Sfânt vrea să aibă toată libertatea să întrebuițeze pe oricine vrea El*. Din acest motiv, apostolul adaugă la îndemnul lui aceste cuvinte: „Nu disprețuiți prorociile“. Dacă Duhul Sfânt vrea să întrebuițeze pe fratele cel mai simplu pentru a vorbi un cuvânt de zidire, de mângâiere sau de mustrare, noi nu avem voie să disprețuim acest cuvânt, criticându-l.

Cuvântul „prorocie“ nu înseamnă aici vestirea lucrurilor viitoare, ci înseamnă ca cel ce vorbește să vorbească cuvinte ca ale lui Dumnezeu, pe care Însuși Dumnezeu i le împarte prin

Duhul Său. „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor!“ (1 Petru 4.11). O astfel de vorbire nu este ceea ce noi numim după Scriptură un „dar“, ci o comunicare a unor adevăruri pe care le primim de la El în locul tainic al sufletului nostru aflat în părtășie cu El. Se poate ca fratele în situație să citească, prin Duhul Sfânt, numai un singur verset, sau să vorbească „cinci cuvinte“ care să miște inimile și cugetele, iar fiecare în adunare să simtă că a fost un cuvânt lucrat de Duhul Sfânt. Un astfel de cuvânt dat de Dumnezeu poate să aibă chiar asupra unui necredincios o asemenea înrăurire încât el să cadă pe fața lui și să fie silit să dea mărturie că Dumnezeu este în mijlocul Adunării Sale (1 Corinteni 14.24-25). Din motivul acesta, apostolul a dorit ca toți să procească și să râvnească după acest lucru (1 Corinteni 14.5, 31, 39).

Observăm aici, din aceste cuvinte, deosebirea între un „dar“ și cea ce apostolul numește „a prorocii“. Dacă toți pot proroci și trebuie să râvnească după prorocie, atunci această prorocie nu poate să fie una cu un „dar“, căci în cazul acesta felurita împărțire a darurilor nu ar mai fi. Știm că tocmai felurita împărțire a darurilor făcea ca slujba tuturor acestor daruri să fie de trebuință. Un dar este tocmai un dar, adică un lucru pe care noi nu putem să-l producem prin râvna noastră. De exemplu, faptul că cineva și-a însușit cunoștințele prin studii nu va face niciodată din el un „evangelist, păstor sau învățător“ în sensul biblic din Efeseni 4.11. Dacă cineva a primit un asemenea „dar“, el poate, cei drept, să-l neglijeze (1 Timotei 4.14), după cum poate prin întrebuițare, prin râvnă și cunoștință să-l aprindă și mai tare, îmbogățindu-l.

Apostolul mai adaugă la îndemnul „Nu stingeți Duhul“ și „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun“ (1 Tesaloniceni 5.21). El vrea să ne spună prin aceasta să avem totdeauna în vedere că suntem înconjurați de un dușman șiret, care caută să întortocheze căile drepte ale lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13.10), căutând să ne înfățișeze lucrurile firești ca fiind arătări ale Duhului. Cu lucrurile bune, pe care le dă Dumnezeu, putem prin neglijență să amestecăm și lucruri rele. Lepădând ce este rău nu trebuie să lepădăm în același timp și binele care vine de la Dumnezeu, ci să dăm la o parte ce este rău și să păstrăm ce este bun.

Cât de ușor se pot găsi, prin înșelăciunea lui satan, oameni firești, care se socotesc pe ei înșiși duhovnicești. Ei vor să-și folosească talentele firești pentru înălțarea eului lor. Asemenea oameni ar vrea să facă din Biserica lui Dumnezeu o *cetățuie a libertății de vorbire pentru fiecare*. ***Adunarea lui Dumnezeu însă nu este locul unde fiecare are voie să vorbească când vrea, ci este locul unde Duhul Sfânt are voie să întrebuițeze pe cine vrea El.*** Dar tocmai pentru că este Duhul Sfânt, nu poate să întrebuițeze decât oameni „duhovnicești“ și nu oameni „firești“ pentru slujba Sa. Oricare ar fi persoanele pe care Duhul Sfânt le-ar alege ca să Se servească de ele, aceste persoane vor fi întotdeauna niște vase potrivit ființei Lui, a căror viață corespunde cu Cuvântul și a căror purtare și vorbire va purta semnele deosebitoare a unei lucrări duhovnicești în ei.

Cei care vorbesc tare mult de libertatea de vorbire arată chiar prin faptul acesta că nu sunt cei de care Duhul Sfânt ar putea să Se folosească. *Prezența lui Hristos ca și a Duhului Sfânt în adunare, îi pune fiecărui mădular un frâu și așază pe fiecare sub controlul Lor.* Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt sunt piatra de încercare a fiecărei vorbiri sau a fiecărei slujbe. Dar Adunarea Domnului nu este niciodată un loc de zbunguire a fiecărui duh și a palavragiilor. Citim despre Domnul că a închis gura saducheilor, iar Tit era îndemnat să facă același lucru cu palavragii (Tit 1.11). Este trist când se vorbesc cuvinte goale, care nu mișcă inimile și nici cugetele.

„**Toate să fie spre zidire**“ – acesta este conținutul de baza al capitolului 14 din 1 Corinteni. Orice vorbire trebuie să stea sub lumina călăuzitoare a acestui îndemn. Dacă ceea ce vorbește un frate nu slujește spre zidire, este mai bine să tacă.

O altă latura și o altă primejdie este aceasta: în dorința de a auzi numai cuvântări rostite cu dibăcie să ne facem vinovați de o CRITICĂ LIPSITĂ DE IUBIRE față de unii frați care, cu o iubire adevărată și cu lepădare de sine, văzând că lipsesc „daruri“ caută cu toată smerenia și în slăbiciunea lor să se lase folosiți de Duhul Sfânt. O asemenea critică aspră și lipsită de dragoste este un lucru serios și trist în același timp. Nu numai că critica pune în lumină starea rea a celui care o practică, dar este și o sămânță rea din care crește nemulțumirea și prin care buna stare și înaintarea unei adunări pot fi deranjate și chiar subminate. Cât de însemnat este și în această privință îndemnul: „Nu stingeiți Duhul și nu disprețuiți prorociile“!

O neconținută veghere asupra lui însuși trebuie să aibă cel ce îndeplinește o slujbă în Adunarea lui Dumnezeu. Înainte de a-i spune lui Timotei să ia seama la învățătura pe care o dă altora, apostolul îi spune: „Ia seama la tine însuși“. Frații care au primit de la Domnul o mică măsură de dar sunt ispitiți cu ușurință de vrăjmaș să imiteze pe cei ce au primit o măsură mai mare. Aici se cere veghere. Cât de ușor suntem în primejdie să prefacem cinci cuvinte pe care Domnul ni le-a dat pentru zidirea adunării în zece mii de cuvinte care nu zidesc! Dacă poți spune în cinci, zece sau cinsprezece minute ceea ce ai primit de la Domnul, *nu o lungi* până la o oră, pentru ca să nu începi prin Duhul și să sfârșești în fire. Dacă vrei să dai mai mult decât ceea ce ai primit de la Domnul vei strica prin adaosul tău binecuvântarea și nu trebuie să te miri dacă cei ce te ascultă nu mai sunt atenți. Ce suspine se ridică când zidirea primită din partea Domnului este umbrată de vorbăria lungă și goală ce urmează după ea. Ar fi de ajuns ca vorbitorul să arunce o singură privire asupra ascultătorilor pentru a-și da seama de momentul când au trecut limita a ceea ce le-a fost încredințat din partea Domnului. Câteodată gândurile pe care Domnul le-a pus pe inima vorbitorului, i-au devenit așa de prețioase acestuia încât *în râvna lui de a le dezvolta mai mult ajunge să le lungească așa de mult încât le răpește puterea lor*. Toate acestea sunt lucruri ale firi noastre vechi prin care deși intențiile sunt bune putem stinge Duhul. Câtă pagubă pentru noi personal, dar și pentru adunare când Duhul este stins! Ce râuri de binecuvântări, de Domnul date, ar curge dacă în străngerile noastre laolaltă, lucrurile și puterile care împiedică Duhul lui Dumnezeu ar fi date la o parte! **Să luăm deci în seamă cu grijă îndemnul: „Nu stingeiți Duhul“!**

Credem că vor fi la locul lor aici câteva cuvinte despre:

PĂCATUL ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

Din pricina unei greșite tălmăciri date acestui păcat, unii credincioși, îndeosebi dintre cei întorși de curând la Domnul, au ajuns într-o mare neliniște învinuindu-se pe ei înșiși de a fi înfăptuit „păcatul împotriva Duhului Sfânt“ și astfel de a-și fi pierdut mântuirea veșnică. Cercetând Scriptura, observăm în primul rând că ea nu întrebuițează această expresie generală de „păcatul împotriva Duhului Sfânt“, ci ea vorbește despre: **hula împotriva Duhului Sfânt**.

A vorbi lucruri neadevărate despre Duhul Sfânt este un păcat, după cum a te împotrivi Duhului, a-L întrista, a-L stinge de asemenea sunt păcate împotriva Duhului Sfânt. Dar aici este vorba de un *păcat cu totul deosebit* și anume de HULA împotriva Duhului Sfânt și numai despre acest păcat, Domnul ne spune că nu va fi iertat nici în veacul acesta și nici în cel viitor (Matei 12.22-32).

Pentru a putea înțelege ce vrea să ne spună Domnul prin „hula împotriva Duhului“ trebuie să luăm aminte la cuvintele Sale în ansamblul întâmplării istorisite aici. Un îndrăcit mut și orb fusese adus la Domnul. El a scos afară pe duhul rău și omul acum vedea și vorbea. Prin această minune, Duhul Sfânt dovedea deslușit mulțimii că Isus este Mesia cel așteptat. Sub înrâurirea produsă de această dovadă luminoasă, ei au întrebant: „Nu cumva este acesta Fiul lui David?“ (adică Mesia). Dușmanii Domnului, fariseii, nu puteau să tăgăduiască minunea. Toți o văzuseră cu ochii lor. Nu le mai rămânea, prin urmare, decât să aleagă între a recunoaște că

puterea Duhului Sfânt se desfășura în Domnul, sau a o atribui lui satan. Hotărâți să împiedice înrăurirea ce izvora din minunea săvârșită, ei nu s-au temut să împingă cutezanța până acolo încât, în ura lor împotriva Domnului (deși știau foarte bine adevărul) ei au spus că puterea Duhului Sfânt care lucra în Domnul, provenea de la căpetenia drăcească Beelzebul.

Aceasta nu era o vorbire pripită sau necugetată, nu era ceva spus din neștiință, din neveghere, nu erau cuvinte nesocotite rostite într-un ceas de slăbiciune, ci *era o hulă bine chibzuită ce izvora din ura inimii lor*. Această „hulă împotriva Duhului“, ei au săvârșit-o pe deplin conștienți că Duhul Sfânt era asupra Domnului Isus și că El era Trimisul Tatălui; au săvârșit-o dându-și perfect de bine seama că din ură împotriva Lui hulesc pe nedrept; au săvârșit-o cu hotărârea conștientă de a întuneca lumina pentru alții și pentru a-i ține în întuneric.

În legătură cu această îngrozitoare și hulitoare faptă a fariseilor, Domnul Isus a rostit aceste cuvinte: „Hula împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertată oamenilor, nici în veacul acesta, nici în cel viitor“. Orice ușă a nădejdi era astfel închisă; și Marcu ne confirmă că ei s-au făcut vinovați de un „păcat veșnic“ pentru că ziceau: „El are un duh necurat“ (Marcu 3.30). Ei s-au opus luminii Duhului Sfânt, hulindu-L și pecetluind astfel soarta lor deoarece NU există afară de El (Duhul Sfânt) nici o putere care să-i fi putut aduce la pocăință și să le fi putut croi o cale spre iertare.

Dacă se poate săvârși astăzi, în timpul harului, acest păcat ce ne-a fost prezentat în fapta fariseilor este un punct asupra căruia părerile comentatorilor Scripturii se deosebesc.

Să observăm că Domnul Isus nu zice despre acest păcat: nu se va ierta nici înainte de moarte, nici după moarte, ci spune: „nici în veacul acesta, nici în cel viitor“. Aceste cuvinte n-au nicidecum sensul care li se dă adeseori de: nici înainte de moarte, nici după moarte. Sensul lor, ținând seama de întregul întâmplării, este că păcatul de hulă împotriva Duhului Sfânt, fie că este săvârșit în veacul acesta, fie în veacul viitor, nu va putea fi iertat.

Pe baza acestor cuvinte ale Domnului, mai mulți cercetători ai Scripturii cred că pot afirma că păcatul acesta deosebit numit „hula împotriva Duhului“, cere pentru a putea fi înfăptuit prezența pe pământ a Domnului Isus și că, prin urmare, el nu poate fi săvârșit în modul acesta arătat de Scriptură în timpul nostru, al Adunării, când Domnul nu este de față cu trupul.

Dacă Domnul leagă neiertarea acestui păcat (lucru ce cuprinde în sine săvârșirea păcatului) cu *două economii* (perioade) nu se cuvine să depășim noi aceste granițe, sau dându-le la o parte, să căutăm acest lucru în alte economii. Într-adevăr, cuvintele Domnului nu puteau să fie înțelese de cei cărora erau adresate altfel decât că El, vorbind de „veacul *acesta*“, se referea la timpul de atunci când El umbla smerit în mijlocul lor, și tot astfel că „veacul *viitor*“ se referea la timpul domniei lui Mesia pe pământ. Despre acest veac viitor prorociseră prorocii, iar cărturarii din timpul Domnului își aveau gândurile îndreptate asupra acestui lucru (Ioan 3). Ei știau că în timpul (veacul) acela nelegiuirile lor aveau să fie iertate și păcatul lor avea să fie uitat de Dumnezeu (Ieremia 31.34).

Domnul le spunea însă acum, că pentru hula împotriva Duhului Sfânt, nici în veacul acesta (adică timpul de față atunci), nici în cel viitor (domnia lui Hristos pe pământ), nu este iertare. Niciodată nu putea însemna această referire la veacul viitor, timpul de astăzi al strângerii Adunării Sale, căci lucrul acesta nu era încă deloc descoperit în timpul când Domnul a rostit aceste cuvinte, ci era încă o taină „ascunsă în Dumnezeu“ și care „nu fusese făcută cunoscută oamenilor“ (Efeseni 3.5-9).

Vrednic de luat în seamă este faptul că nu mai găsim niciodată în Scriptură, nici în Faptele Apostolilor și nici în epistole o aluzie la acest păcat al hulei împotriva Duhului Sfânt. Se vorbește despre „batjocorirea“ Duhului harului (Evrei 10.28-29) și despre „împotrivirea“ față de Duhul Sfânt (Fapte 7.51), dar nicăieri nu mai găsim amintită hula împotriva Duhului. (Aceste trei lucrări nu sunt spuse despre copiii lui Dumnezeu; mâinile Sale atotputernice îi ocrotesc de așa ceva).

Lucrul de căpetenie nu este să stabilim dacă păcatul acesta deosebit aparține numai timpului vieții pământești a Domnului Isus și timpulul domniei Sale pe pământ, sau nu. Este sigur însă că din pricina absenței Domnului nu putem avea în timpul de față al străngerii Adunării Sale, o pildă întocmai a acestui păcat.

Este drept că se găsesc în spiritism unele lucruri care se apropie de acest păcat, dar aici pilda este tocmai în sensul invers: ceea ce lucrează acolo satan, oamenii o atribuie lui Dumnezeu. Foarte mulți fac lucrul acesta din neștiință, pe când, păcatul desemnat de Domnul ca hulă împotriva Duhului Sfânt este exclus să se săvârșească din neștiință.

Cuvintele Domnului nu ne îndreptățesc însă niciodată să învinuim de săvârșirea acestui păcat pe unii ce nu voiesc să se pocăiască sau pe unii ce sunt chinuiți din pricina păcatelor lor. Cu atât mai departe de noi să fie gândul acesta când este vorba de suflete care sunt preocupate de păcatele lor. A face așa ceva ar fi o întrebuițare rea a cuvintelor Domnului și o îndrăzneală care nu este la locul ei. Prin aceasta nu este înlăturat faptul grozav că oamenii necredincioși din timpul de față care aleg cu bună știință răul și resping cu voia lor pe Domnul și lumina Duhului Sfânt săvârșesc un păcat ce se apropie foarte mult de acea hulă împotriva Duhului. A lepăda de la tine pentru ultima oară, în chip hotărât și conștient, harul descoperit al lui Dumnezeu, după ce ai avut cunoștiință dar ai respins valoarea răscumpărătoare a sângelui lui Hristos, atrage după sine, astăzi ca și în toate timpurile, urmări veșnice și de neschimbat. Respingerea singurului Nume dat oamenilor prin care pot fi mântuiți va duce la pierzare. Dumnezeu a avut grijă ca Cuvântul Său să conțină înștiințări împotriva unor asemenea decăderi de la Dumnezeu Cel viu și a „batjocoritorilor“ Duhului harului (Evrei 6.4-6; 10.25-31), Oricât de aproape ar ajunge asemenea păcate de acea hulă împotriva Duhului Sfânt, ele trebuiesc deosebite de aceasta.

Se găsesc adeseori, după cum am mai spus, copii ai lui Dumnezeu neîntăriți pe care dușmanul îi chinuiește cu frica de a fi înfăptuit păcatul de neiertat al hulei împotriva Duhului Sfânt. Prin neveghere și necredincioșie, ei au rătăcit de pe calea cea bună și au căzut în păcat. Când cugetul lor, prin harul lui Dumnezeu, s-a trezit, vrăjmașul a venit și le-a șoptit la ureche: „Ai păcătuit împotriva Duhului Sfânt. De multe ori Duhul Sfânt te-a muștră, dar tu te-ai împotrivit. Acum nu mai este nici o nădejde pentru tine“.

Asemenea suflete pot afla din cele relatate mai înainte că oricât de mult ar fi păcătuit și oricât de adâncă le-ar fi căderea, acest păcat al hulei împotriva Duhului Sfânt cu urmările sale veșnice nu-i privește pe ei. Și chiar atunci când puterile întunericului au insuflat inimii tale asemenea gânduri rele, spune-mi: le-ai răspândit cu ura sufletului și le-ai împărtășit altor oameni cu o inimă plină de ură împotriva Domnului? Ai propovăduit pe Hristos așa cum au făcut-o vrăjmașii din timpul Lui și care erau conștienți de ceea ce făceau? Nu sunt adâncurile inimii tale întristate din pricină că L-ai mâhnit și nu ai ascultat glasul Duhului Sfânt? Faptul că ești îngrijorat întrebându-te dacă nu cumva ai săvârșit acest păcat împotriva Duhului Sfânt este tocmai dovada că nu l-ai înfăptuit căci în cazul înfăptuirii aceluia păcat nu ai simți nici o muștrare.

Pentru orice păcat există iertare dacă păctosul Îl ia pe Isus ca Mântuitor. Vrăjmașul vrea însă, prin sugestiile sale păcătoase să rețină sufletele făcându-le să-și piardă curajul de a veni la Cel ce spus: „Veniți la Mine TOȚI cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11.28). Dacă însă diavolul te atinge cu un gând că trăiești într-un păcat, atunci umilește-te cu căință, mărturisire și încrede-te în Domnul. ***Rupe-o cu păcatul oricât te-ar costa!*** Vei cunoaște harul izbăvitor și iertarea Domnului Isus.

Domnul să binecuvinteze, în harul Său, aceste rânduri și să binevoiască a se sluji de ele pentru a arăta unor suflete tulburate calea ce duce la pace.

Cuprinsul

Persoana Duhului Sfânt.....	1
Putem primi Duhul Sfânt fără să-L cerem.....	3
Darul Duhului Sfânt și întemeierea Adunării lui Hristos.....	4
Prin ce mijloc putea să dispară această lipsă de legătură.....	5
Binecuvântare din belșug.....	8
Binecuvântarea celui uns cu Duhul Sfânt.....	9
Voi aveți ungera și știți totul.....	10
Cea mai periculoasă minciună este cea mai apropiată de adevăr.....	10
Arvuna moștenirii noastre.....	11
Un alt Mângâietor.....	12
Doi Mângâietori.....	12
Evenimentul Rusalilor.....	13
Botezul cu Duhul Sfânt.....	14
Formarea singurului Trup.....	14
Multe Adunări diferite.....	15
Coborârea și revărsarea.....	16
Umblarea după botezul cu Duhul Sfânt.....	18
Vorbirea în limbi.....	19
Botezul cu foc.....	20
Două evenimente deosebite.....	20
Lunga perioadă.....	21
Umplerea cu Duhul Sfânt.....	22
Cum pot fi umpluți cu Duhul Sfânt.....	23
Urmările plinătății Duhului.....	25
Purtarea în Casa lui Dumnezeu.....	25
Trei puncte.....	26
Să mai fie umpluți din nou?.....	27
Umblăm în Duhul.....	27
Nu întristați pe Duhul.....	28
Nu stingeți Duhul.....	29
Păcatul împotriva Duhului Sfânt.....	31